

Lấy vợ phải lấy nhà

Contents

Lấy vợ phải lấy nhà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33

Lấy vợ phải lấy nhà

Giới thiệu

Nguồn : <http://mannguyetyenlau.wordpress.com> Đây là câu chuyện tình yêu của một đôi thanh ma

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-vo-phai-lay-nhan>

1. Chương 1

Nếu như hỏi Bình Hi Khang “Ai là người lười nhất trên thế giới?” Anh nhất định sẽ không chút do dự mà nói: “Lâm Tiểu Trư !”

Tiếp tục hỏi anh “Vậy ai là người xấu nhất trên thế giới?” Anh sẽ khẳng định không chút nghĩ ngợi: “Lâm Tiểu Trư !”

Vậy thì “Ai là người may mắn nhất trên thế giới?” Anh nhất định sẽ thốt lên vẫn là cái tên này: “Lâm Tiểu Trư !”

Lâm Tiểu Trư sao lại không phải là người may mắn nhất trên đời được chứ? Chỉ luôn gặp may mắn, chỉ luôn thấy hạnh phúc, nhất là khi gặp được một thanh mai trúc mã chất lượng tốt như anh vậy, chịu đựng được xấu tính và lười biếng của cô. Trên đời này, nếu muốn tìm một người may mắn hơn cô, anh sẽ lập tức tặng Lâm Tiểu Trư cho người đó, thay mình trở thành người bất hạnh nhất trên đời!

Lâm Tiểu Trư, tên cô chắc chắn không phải như vậy, cũng không thật là một cái đầu heo, mặc dù vô cùng nhiều tập tính của heo thể hiện trên người cô. Sở dĩ cô trở thành heo, ba phần là ý trời, còn lại bảy phần là tự mình gây nên.

Tên cô ấy vốn là Lâm Xảo Tiêm, một cái tên được đặt cực kì nhằm lẫn, nếu như nhìn từ cơ thể Tiểu Trư càng thấy không chút thích hợp. Từ mười sáu tuổi tới nay, cô vẫn bị người ta nghi ngờ. Theo như Bình Hi Khang có nói chính là cô vĩnh viễn dừng lại ở ba mươi tuổi, khi còn trẻ không thấy tuổi trẻ, già rồi cũng không dễ dàng nhìn thấy vẻ già. Hình dáng lớn lên ra sao còn có thể suy nghĩ.

Bề ngoài không đỡ được, đó là ý trời, căn bản là không thể chống lại, có thể tha thứ. Vậy nếu ngài cố gắng thì có thể xinh đẹp hơn sao? Xin lỗi nhé, không có đâu!

Ước nguyện lớn nhất của con người này là —— “ngồi ăn rồi chờ chết”. Thờ phụng tuyên ngôn —— “có thể nằm tuyệt không ngồi, có thể ngồi tuyệt không đứng, cho dù nhất định phải đứng, cũng phải tìm chỗ có tường mà dựa vào”.

Cho nên gọi cô là heo có thể nói là “thuận theo ý trời”!

Bình Hi Khang chưa bao giờ hối hận biệt danh mình đặt cho cô ấy, cho dù sau này cô có gọi anh là “cưng ới”, anh vẫn gọi yêu là heo, cô chính là một con heo.

Bình Hi Khang, sinh ra trong một gia đình trí thức, từ nhỏ đến lớn ăn nói văn minh, hiểu biết lễ phép, lại thích học tập, yêu lao động, tiêu chuẩn chuẩn mực của một đứa con ngoan. Hàng xóm láng giềng dạy dỗ con mình cũng sẽ nói: “Nhìn Hi Khang nhà người ta đi, nhìn lại mày đi, lúc nào thì mày mới có thể giống nó, mẹ mày ngủ rồi cũng có thể cười mà tỉnh lại.”

Ngày hôm nay cũng chẳng có gì khác thường. Tan học, cha tới đón anh, đi ngang qua chợ bán thức ăn mua đồ ăn cho bữa tối. Cha lái xe đèo anh về nhà. Trên đường thỉnh thoảng có đụng phải người quen, chào hỏi tán gẫu đôi câu thì về đến nhà. Ba mẹ nấu cơm, anh làm bài tập, thời gian chẳng lệch mấy thì cũng hoàn thành, một nhà ngồi ăn cơm với nhau. Cơm nước xong xuôi, đã đến thời gian đi dạo tản bộ như thường lệ.

Tất cả đều bình thường, ở nơi nhà quê chó gà không phân này, nhà anh ở trong một chung cư được đơn vị của cha phân cho, hàng xóm cũng vậy. Bởi vì giữa các phòng cách âm không tốt, nếu nhà ai nói chuyện lông gà vỗ tỏi*, hôm sau sẽ truyền khắp cả chung cư. Mà mỗi ngày đi dạo sau bữa tối chính là một ‘cuộc mít-tinh tám nhảm’.

(*Lông gà vỗ tỏi: chuyện vô ích)

Hi Khang không phải là thích đi dạo như thế này. Vì mỗi lần, các bác người lớn kia đều xoa đầu anh, hâm mộ cha mẹ anh mà nói:

“Nghe nói Hi Khang nhà bác lại đứng đầu cuộc thi lần này, tiểu quý thôi nhà tôi được một nửa tiền đồ của con trai bác tôi cũng mãn nguyện rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Hi Khang sau này nhất định có thể thi đỗ đại học danh tiếng.”

“Hi Khang nhà bác có tiền đồ như vậy, các bác sau này không phải lo nghĩ gì.”

...V...V...

Cha mẹ thì chỉ khiêm nhường nói: “Ai nha, khi còn bé xuất sắc chưa chắc lớn lên thì như thế nào, còn chưa biết sau này nó thế nào cơ mà.” Mà thực tế bọn họ vô cùng hãnh diện, nếu không thì cũng sẽ không có chuyện tích cực đi dạo mỗi ngày như vậy. Bình Hi Khang mặc dù không thích bị cha mẹ khoe giống như

khoe huy chương, nhưng anh là đứa trẻ hiểu chuyện biết nghe lời, không thể làm gì khác hơn là mỗi mỗi ngày theo ra ngoài một lúc.

Hôm nay, theo thường lệ, mọi người vừa vây quanh anh vừa khen anh, khen xong còn véo tai con mình mà dạy dỗ: “Sao con không học Hi Khang một ít đi chứ?”

Anh biết là những đứa bé kia cũng không thích anh, anh cũng không quan tâm, chỉ một câu thôi: “Hạc giữa bầy gà”. Anh tự giác về sự ưu việt của mình, chỉ không để lộ ra, để tránh mất phong độ.

Lúc này có hai cái đùi to dùng đập vào anh như sấm dậy đất bằng, khiến anh rơi vào bụi bặm.

“Ha ha, nó chính là Tế Khang*, là thứ cho heo ăn nha.” Chẳng biết từ lúc nào lại nhảy ra một bé con mập mập càn rỡ ngửa đầu cười to, các bác lớn chung quanh cũng sốt một chút cũng bắt đầu cười. Những đứa bé kia cười rất sáng khoái.

(*Hi Khang: phiên âm: xi kang

Tế Khang: phiên âm: qì kang

Trong tiếng Trung, “x” và “q” đọc gần giống nhau, nếu không nghe rõ sẽ nhầm lẫn.

“Khang” trong “Tế Khang” là “cám” ~> Tế Khang tạm dịch là “cám cho heo” ~> đọc gần giống Hi Khang ~> ý trêu chọc bằng cách chơi chữ đồng âm.

Cảm ơn Mã đã cung cấp :”>)

Quả thực là vô cùng nhục nhã! Hi Khang từ lúc nào bị người ta đối đãi như vậy? Mặt anh đỏ lên, trong lòng cực kỳ tức giận, cảm tức con bé mập mập kia, chỉ thấy mặt cô bé tròn trịa, đôi mắt tròn trịa, đầu mũi tròn trịa, thân thể tròn trịa, giống y như Đôrêmon* mà Hi Khang thích nhất khi còn bé. Chẳng qua là nhìn nụ cười man rợ thật sự làm cho người ta khó chịu, Hi Khang rốt cục hiện ra thói quen không giống với anh từ ngày xưa, giận dữ phản kích, “Bạn nói nhảm! Bạn mới là heo!” Thực ra câu ra đến miệng, anh đột nhiên đổi ‘mèo’ thành ‘heo’, bởi vì cảm thấy “cậu mới là mèo” rất không có lực sát thương.

(*...giống y như Đôrêmon: Ý nói Tiêm Tiêm béo tròn, giống nhân vật Đôrêmon “mặt cô bé tròn trịa, đôi mắt tròn trịa, đầu mũi tròn trịa, thân thể tròn trịa...”)

Thật là một câu thành hiện thực, sau lại anh thật sự bị heo nhỏ này ăn.

Nụ cười đắc ý trên khuôn mặt nhỏ mập rút đi, cô bé tròn tròn đôi mắt vốn đã rất tròn, cảm tức nhìn anh, há mồm mắng trả: “Cậu mới là con heo thôi!”

Bỗng một bàn tay đưa ra xoa trên cái đầu bé mập ấy vài cái, “Tiêm Tiêm, con thật không có lễ phép! Còn không mau xin lỗi!” Hi Khang thấy một cô rất đẹp đang dịu dàng cười với anh, lúc ấy trong đầu anh nghĩ đến chính là như đang tắm gió xuân.

Bé mập cong cong cái miệng, làm nũng lắc lắc tay cô xinh đẹp ấy: “Không, mẹ ơi, cậu ta cũng mắng con mà.”

Cái gì? Bé mập này là con của cô xinh đẹp? Không giống, nhất định là nhặt được về, nếu không cô xinh đẹp cũng thật là đáng thương. Hi Khang nghĩ như thế.

Lúc này, cha cùng một người tới, giới thiệu cho mọi người, Hi Khang vừa nhìn cũng biết chú ấy là cha của bé mập, chính là một Đôrêmon lớn nữa.

Thông qua giới thiệu, Hi Khang biết bác Đôrêmon họ Lâm, là bạn học của cha, vừa mới điều đến đơn vị của cha, hôm nay vừa đến, ở tầng trên nhà bọn họ trên. Bác gái đẹp kia là vợ của chú Lâm, mà bé mập kia, tên là Lâm Xảo Tiêm, là con gái của họ.

Nghĩ đến bé mập ấy, Hi Khang nhớ tới liền quay sang nói với cha chuyện vừa rồi, cô bé còn chưa xin lỗi mình, tiếp theo cảm tức nhìn cô bé. Nhìn người lớn đang bận rộn hàn huyên, anh quệt miệng nói với cô bé: “Nhìn bạn như vậy mà gọi là Xảo Tiêm*? Gọi Tiểu Trư** mới đúng đó.”

(*Xảo Tiêm: nhỏ và dài

**Tiểu Trư: heo con)

“Hừ, tên của cậu đẹp lắm sao, Hi Khang?! Vừa nghe biết ngay là quỉ hẹp hòi, cậu mới là thức ăn cho heo ý!”

“Bạn, người mới là Tiêm Trư, mập như vậy!”

“Cậu là cái loại tiểu nhân hèn hạ chỉ biết công kích người khác.”

“Bạn mới là tiểu nhân hèn hạ!”

Hai người giống con ghé con phải húc nhau mới chịu được, hung tợn nhìn nhau chằm chằm, hai đứa bé thật ồn ào. Gia đình đôi bên khách sáo nhìn chuyện không tốt mới tới khuyên can.

Bà Lâm kéo Lâm Xảo Tiêm, “Con lại đi trêu chọc cậu ấy rồi? Còn không mau xin lỗi, nếu không ngày mai mẹ sẽ không làm gà tam bôi* đâu.”

(*Gà tam bôi: một món ăn vào mùa lạnh, chi tiết và cách làm xem tại đây ())

“A! Đừng mà mẹ, con nói xin lỗi đây.” Bé mập lập tức khuất phục, xin lỗi Hi Khang một câu như có lệ, “Xin lỗi nha.” Vừa quay đầu sang phía mẹ, trơ mặt cuốn lấy mẹ, “Mẹ ơi, ngày mai nấu súp cá trích được không?”

Bà mẹ bên kia cũng kéo Hi Khang: “Hi Khang, chú ý một chút, con đừng học thô lỗ giống mấy đứa trẻ nghịch ngợm khác như vậy.” Mẹ là người Thượng Hải điển hình, nghe nói cô Lâm cũng là người không giỏi kìm nén được mà dễ dàng lộ ra cảm giác cô ấy rất giỏi.

Cô Lâm hình như không nghe ám thị trong lời nói của bà, gật đầu: “Không sao, không sao, nha đầu nhà em rất thô lỗ. Tiêm Tiêm, con phải học tập Hi Khang, nho nhã một chút.”

Mà lực chú ý của Lâm Xảo Tiêm lại bị những vật khác hấp dẫn, cũng không thèm nhìn Hi Khang một cái, giật giật tay mẹ, “Mẹ ơi, phim hoạt hình bắt đầu rồi, chúng ta về nhà đi.”

Cô Lâm tương đối cứng chiều con gái, lập tức gọi chú Lâm, “Ông xã, đến giờ chiếu phim hoạt hình rồi.”

Chú Lâm như nghe thấy chỉ lệnh của tướng quân, lập tức đưa vợ con chào tạm biệt mọi người, sau đó cùng nhau trở về.

Hi Khang ở phía sau cười nhạt, Tiểu Trư kia lớn như vậy còn xem phim hoạt hình, thật là trẻ con.

Thật ra thì, không chỉ Tiểu Trư, cha mẹ cô bé dù đã lớn hết nhưng cũng vẫn thích xem.

Hi Khang vô duyên vô cớ bị cười nhạo, tâm tình chẳng lấy gì làm vui vẻ. Mà mẹ cũng thấy mất hứng, cho nên người nhà họ Lâm đi không bao lâu, Hi Khang cũng về nhà thật sớm.

Về đến nhà, lần đầu tiên anh thể hiện tính tình của một đứa trẻ đối với cha, “Cha, tại sao lại cho con một cái tên khó nghe như vậy.”

Mẹ cũng không vui nói, “Đúng vậy, sao anh lại đặt tên như vậy chứ? Khó nghe muốn chết.”

Chỉ có cha trăm miệng cũng hết đường chối cãi, “Anh lấy cái tên này không phải là hy vọng con của anh kiện kiện khang khang* sao, có gì không đúng? Mấy năm trước không phải vẫn thấy hay sao?”

(*kiện kiện khang khang: hoàn toàn khỏe mạnh)

Mẹ trở nên tức giận, “Là anh không biết nhìn người, xem bạn thân của anh tới là hạng người gì? Cả nhà kia đều có bệnh.”

“Chuyện này, lão Lâm nghiệp vụ không tệ.” Cha cười khổ, sao mà nhà lão Lâm vừa đến đã khiến cho nhà anh ở không yên? Xem ra sau này cũng phải kiểm tra chất lượng bản thân, đồng thời cũng phải kiểm tra chất lượng người nhà.

Hi Khang buồn bực cả một buổi tối, nghĩ đến về nhà trông thấy những đứa bé kia bàn luận xôn xao ở phía sau, vừa nói linh tinh vừa cười “hi hi” đã cảm thấy trước mắt một mảng màu đen. Càng nghĩ càng cảm thấy bi thảm, hận Tiểu Trư kia chết đi được, đồng thời cũng giận cha mẹ, nếu không đi tản bộ cũng sẽ không có chuyện như vậy. Sau này thà rằng bị mẹ mắng, cũng tuyệt đối không đi tản bộ.

2. Chương 2

Ngày hôm sau tới trường, anh mới phát hiện là một điều lớn hơn không phải là may mắn đang chờ anh.

Chuông vào học vang lên, thầy giáo đưa vào một học sinh mới, chính là bé mập, lại thành bạn học mới của anh.

Thầy giáo cười híp mắt nói với cô bé: “Các bạn, hôm nay tập thể chúng ta có thêm một thành viên mới, bây giờ chúng ta để em ấy tự giới thiệu mình.”

Bé mập khom người, “Chào mọi người, mình tên là Lâm Xảo Tiêm, mới từ Tô Châu tới đây...”

Hi Khang nhìn chằm chằm Tiểu Trư trên bục giảng kia, có một cái bọc toàn mây đen đang vây quanh đầu. Căn bản anh không nghe thấy cô bé đang cô nói cái gì. Xong, Tiểu Trư này không ở trong chuồng heo, chạy tới lớp anh làm gì? Chẳng lẽ ngay cả còi Niết Bàn* cuối cùng này cũng muốn hủy diệt sao?

(* Ý chỉ nơi an nhàn hưởng lạc hạnh phúc cuối cùng của Hi Khang, vì anh vốn là một học sinh xuất sắc ở trường nên sống rất dễ chịu)

Hi Khang còn chưa ai tán xong, đã nghe một màn vỗ tay vang lên, thì ra là cô bé giới thiệu xong, các bạn học hoan nghênh học sinh mới.

Chờ tiếng vỗ tay dứt, chỉ thấy thầy giáo chỉ vào chỗ trống bên cạnh anh rồi nói với cô bé: “Lâm Xảo Tiêm, em ngồi ở chỗ kia nhé, Bình Hi Khang là học sinh ưu tú nhất của chúng ta đó, có sự giúp đỡ của bạn ấy, nhất định em có thể thích ứng rất nhanh với tập thể mới.”

“Cảm ơn thầy ạ!” Lâm Xảo Tiêm cúi đầu rồi mới đi về phía bàn đó, sau đó kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trước mặt học sinh cả lớp hô to một tiếng: “Cái gì, không phải cậu là cám heo đó sao?”

“Bùm” một tiếng, một dòng máu nóng chạy lên tới đầu, một con người hiểu lẽ phép nhất như Hi Khang một lần nữa mất khống chế, mặt đỏ lên, giận dữ mắng: “Cậu là đồ con lợn!”

Ác mộng trở thành sự thật, con heo này là khắc tinh của anh sao? Ngày thứ nhất phá hủy hình tượng của anh ở khu chung cư, ngày thứ hai phá hủy danh tiếng của anh ở trường học, sau này còn phải sinh hoạt cùng cô rất nhiều rất nhiều ngày, sẽ còn vận rủi như thế nào đang chờ anh đây? Một Hi Khang vốn mang thói quen các bậc thiên kiêu chi tử* đột nhiên cảm giác được mình vận mệnh của mình sẽ thật đen tối.

(*thiên kiêu chi tử: thiên: trời; kiêu: kiêu ngạo, tử: con ~> ý chỉ con người kiêu ngạo giống vua :”>)

Các bạn khác cười vang.

Sắc mặt thầy giáo trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn khiển trách học sinh: “Tất cả mọi người phải yêu thương lẫn nhau, sau này không nên để tôi nghe thấy mấy lời mắng chửi tương tự như em.” Trong lòng âm thầm lo lắng, Bình Hi Khang là học sinh mình coi trọng nhất, mà Lâm Xảo Tiêm mới tới có tư chất cực kỳ tốt, vốn muốn hai đứa có thể cùng tiến để cùng tiến bộ, sao mà vừa thấy mặt đã như vậy?

Hi Khang trong lòng thấy cực kì ghét Tiểu Trư, lần đầu tiên trong đời bị thầy giáo phê bình là bởi vì cô bé. Lâm Xảo Tiêm trong lòng cũng không thoải mái, mới đến đã bị phê bình, tất cả đều là cái bao thức ăn cho heo thối kia làm hại, quyết định sau này cũng ghét anh.

Hai người trừng mắt nhìn nhau một cái, lỗ mũi hướng lên trời “hừ” lạnh một tiếng, cậu là cái gì chứ!

Bọn họ với kiếp sống ngồi cùng chỉ có thể dùng bốn chữ để khái quát ——chán ghét lẫn nhau*.

(*Nguyên là “tương khán lương yếm”)

Một Hi Khang rất cẩn trọng đã trở thành trẻ con ở trước mặt người bạn mới ngồi cùng bàn, ở trên bàn chung của hai người vẽ “giới tuyến quân sự”. Bắt đầu thì anh dùng phấn vẽ, sau lại bởi vì thầy giáo nên đổi sang thành bút chì. Hai người dùng thước đo thận trọng chia đều mặt bàn, một người đỡ thước một người kẻ đường, phối hợp ăn ý. Vết chì màu đen ở trên mặt bàn không phải là rất rõ ràng, sẽ không khiến cho thầy giáo chú ý. Nhưng hai người cũng cần cẩn thận, có thể có lúc xảy ra chuyện vi phạm. Hai người đặt com-pa của mình ở nơi tay có thể lấy dễ dàng nhất, lúc nào cũng chuẩn bị chống lại xâm lược.

Mà thầy giáo không đành lòng nhìn hai học trò cứng như nước với lửa, gấp rút muốn bọn họ giải hòa, cho đến khi tốt nghiệp trung học năm thứ nhất cũng để cho bọn họ ngồi cùng một chỗ.

Nhiều năm như vậy thành phần xạ, kết quả là, cho dù tự mình ngồi trọn một cái bàn lớn, hai người cũng sẽ đặt vị trí khừ tay đến giới hạn nhỏ nhất theo thói quen cũ.

Hi Khang phải chịu kiếp sống đó cho đến vòng chung kết. Cái biệt danh “cám heo” buồn cười kia đã làm bạn với anh vượt qua quãng thời gian trung học còn lại. Những đứa trẻ đã bị ánh hào quang nổi bật của anh che lấp dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích duy nhất có thể này.

Anh cũng ăn miếng trả miếng gọi cô bé là Lâm Tiểu Trư, đáng tiếc bởi vì ngọn núi lớn này đã lật đổ anh, chiếm được sự ủng hộ của các bạn khác, cái tên này chỉ giới hạn cho anh dùng.

3. Chương 3

Lúc Tiểu Trư chuyển trường là sau học kỳ I, không bao lâu mùa xuân đã tới. Thầy giáo môn Sinh giao cho mọi người một ít trứng tằm, yêu cầu mọi người cứ hai người chia thành một tổ cùng ấp trứng, kèm theo ‘nhật ký nuôi tằm’. Hi Khang cùng Tiểu Trư bởi vì cùng một chung cư, bị phân chia thành một nhóm.

Lúc này hai người còn đối địch nhau rất sâu đậm, trong lòng tất nhiên là không vui, mình và đối phương không nên cùng ở một khu chung cư thế này chứ!. Nhưng bài tập này ảnh hưởng tới điểm cuối kỳ, bọn họ không thể không coi trọng. Hai người không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ cùng nhau mang trứng tằm về nhà.

Bởi vì mẹ Tiểu Trư nhìn thấy loài động vật thân mềm này sẽ gào thét chói tai, cho nên tằm để ở nhà Hi Khang.

Bọn họ dựa vào lời gợi ý của thầy giáo, chuẩn bị một hộp giấy lớn, trong hộp trải một lớp giấy trắng sạch sẽ, đặt trứng tằm ở bên trong hộp giấy, đặt dưới cửa sổ hướng nam. Mỗi sáng sớm, trước khi đi học, Tiểu Trư sẽ tới nhà Hi Khang nhìn trứng tằm một chút, thấy trứng tằm quá khô ráo nên mới phun chút nước. Mỗi chuyện nhỏ phun nước này cũng khiến hai người ầm ĩ cả lên, người nói phun nhiều, người nói phun ít. Thường xuyên là chỉ đến khi cha mẹ hai nhà nói đã đến giờ đi học, hai người mới dừng miệng, sau đó ở trên trên đường đến trường, trong khi hai người cha bàn luận về công việc, hai đứa bé ở yên sau xe đạp làm mặt quỷ khinh bỉ lẫn nhau.

Đến trường học, tiếp tục mâu thuẫn cho đến khi tan học. Tan học, Tiểu Trư lại về nhà Hi Khang nhìn trứng tằm một lần nữa rồi mới về nhà, ăn cơm, làm bài tập xong lại sang nhìn một lần, hai người vừa cãi nhau vừa viết nhật ký nuôi tằm.

Mấy ngày sau đó, từ trong bọc nở ra những con tằm con, ngọc ngậy giống như con kiến nhỏ. Hai người thấy vô cùng vui mừng, lần đầu tiên đã quên mất gây lộn, cẩn cẩn thận thận, cũng không dám thở mạnh, sợ thổi bay mất cả tằm con. Một người lấy giấy ra, một người dùng lông vũ nhẹ nhàng đặt các chú tằm con lên lá dâu, hai người cúi đầu nhìn đám tằm con từng chút từng chút gặm lá dâu, cảm thấy vô cùng thần kỳ, đến nỗi đầu đụng đầu cũng không biết. Sau đó nhật ký nuôi tằm được hoàn thành trong không khí yên bình.

Sau đó Tiểu Trư cũng đến nhà Hi Khang thường xuyên hơn, tất nhiên vẫn gây lộn như cũ, nhưng ít nhất đã không phải là cố ý bởi móc từ ân oán cũ, mà là từ việc tôn trọng và bảo vệ sinh mạng mới, tranh luận về việc học hành. Thông qua tranh luận, hai người đối với ấn tượng ác liệt ban đầu đã đều có cái nhìn mới với đối phương.

Hi Khang phát hiện ra rằng Tiểu Trư có trí nhớ rất bền, xem rất nhiều sách dạy nuôi tằm cũng có thể nhớ kỹ tám chín phần, trong quá trình nếu gặp phải những vấn đề khó khăn cũng là do cô tìm được cách giải quyết. Chỉ là tính tình có chút xúc động, làm việc có chút qua loa.

Mà Tiểu Trư phát hiện Hi Khang mặc dù làm việc có chút nề nếp, giống như ông cụ non, nhưng rất chân thành cẩn thận, có trách nhiệm, công việc chăm nuôi và vệ sinh tằm mỗi ngày cũng là do anh làm. Mỗi khi mình sơ ý gây ra rắc rối tất cả đều do anh kịp thời phát hiện sửa chữa, nếu không tằm cũng chết vài lần mất rồi.

Hai người phối hợp càng ngày càng ăn ý hơn, Tiểu Trư chịu trách nhiệm sưu tầm tài liệu, Hi Khang thì phụ trách thực hành. Tầm mà bọn họ nuôi tốt nhất trong tất cả đám bạn. Theo thời gian, hai người âm thầm hài lòng đối với người bạn cùng hợp tác này, cuối cùng ‘thiên thời địa lợi’ đã đạt đến ‘nhân hòa’.

Tầm càng ngày càng lớn, sức ăn cũng càng lúc càng nhiều, cây dâu tầm nhỏ trong khu đã không kịp cung cấp thức ăn. Có khi phải lấy lá măng tây thay thế lá dâu. Đến lúc cơ thể tầm không còn trắng nữa, mặc dù Tiểu Trư nói như vậy là tầm đã có thể sinh trưởng sinh sản, có thể nhả tơ kết kén để hóa bướm bướm, có thể giao phối để trứng sinh sôi nảy nở cho đời sau, nhưng một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ như Hi Khang vẫn không muốn, cho nên đến cuối tuần hai người cùng đi đến công viên nhỏ để hái lá dâu.

Trong công viên có một cây dâu rất cao lớn, cần phải trèo lên trên cây mới hái được, Tiểu Trư cởi giày chuẩn bị trèo lên, Hi Khang kéo tay cô bé lại, “Để tớ lên.”

Tiểu Trư tâm có chút động dấy, người này cũng là có chút nam tử hán, còn biết phải bảo vệ con gái cơ đấy. Tình cảm đối với anh vô thức cũng tăng thêm ba phần.

Chỉ tiếc, người nào đó có lòng mà không đủ sức, một đứa trẻ có thói quen ngoan ngoãn hiền lành như Hi Khang sao biết trèo cây được chứ, một lúc lâu cũng chưa leo lên được. Tiểu Trư nhìn và nhìn, kéo anh lại, “Để tớ lên, cậu mạnh hơn, nếu tớ rơi xuống cậu phải chịu trách nhiệm đỡ được tớ đấy.”

Hi Khang mặt mũi ửng đỏ như đưa đám, thật mất mặt, đành phải tránh ra nhường vị trí cho Tiểu Trư, nhìn cô bé nhanh nhẹn trèo lên, trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ, Tiểu Trư mập mạp là vậy mà động tác rất nhanh nhẹn. Tiểu Trư này thật ra thì cũng không còn đáng ghét như lúc đầu, giống như lần đi hái lá dâu này, cô rõ ràng không cho là đúng, nhưng vẫn theo chân tới, còn không từ vất vả cực nhọc mà trèo cây, vì làm một người người hợp tác, đối với cô chính là hợp cách. Mặc dù cô bé không xinh đẹp, nhưng nhìn vào cảm thấy rất thoải mái, tròn trịa nức ních, rất đáng yêu.

Tiểu Trư ngồi ở trên một cành cây để hái lá dâu, cúi xuống nhìn Hi Khang đứng dưới tàng cây đang ngửa đầu nhìn lên, sốt ruột đến nỗi giương sẵn hai tay, lúc nào cũng chuẩn bị đỡ lấy cô, trong lòng bỗng nhiên xao động nhẹ nhàng. Anh đẹp trai, cũng có tinh thần trách nhiệm, có anh ở bên cạnh rất an tâm.

Trong khi hai người đều mang một tâm tư, bỗng một cụ ông tay đeo băng đô đỏ từ xa đang chạy tới, hét lớn một tiếng: “Hai người đang làm gì thế?”

Tiểu Trư kêu lên một tiếng “Không hay rồi!” xong ném cái túi trong tay cho Hi Khang, “Bắt lấy.”

Hi Khang phản xạ có điều kiện bắt được, Tiểu Trư trượt xuống cây, nhìn Hi Khang hãy còn đang lo lắng, kéo tay anh bỏ chạy.

Đầu đường xuất hiện một nam một nữ nhỏ tuổi lôi tay nhau chạy, bé trai tay ôm một cái gói to, miệng thở dốc, thỉnh thoảng từ miệng túi bay ra và cái lá, một cụ ông tay đeo băng đô đỏ ở phía sau điên cuồng đuổi theo kêu lên, “Hai đứa đứng lại cho ta!” Nhưng mà sức người già rồi cuộc chạy không được, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa.

Chạy qua hai góc đường, rốt cục bỏ rơi ông cụ kia, Tiểu Trư dựa vào tường thở hổn hển. Một người sạch sẽ như Hi Khang quên mất sạch sẽ, học cô tựa vào tường mà thở, hai người nhìn nhau cười khúc khích. Chờ thở xong, cười xong, hai người mới phát hiện tay hăng còn nắm lấy nhau.

Hai người cuống quýt bỏ ra, mặt không hên mà cùng đỏ.

Tiểu Trư có chút không được tự nhiên quay mặt đi chỗ khác, ra về hèn mọn nói: “Cậu ấy nha, mới vừa rồi ngốc quá đi, nhìn thấy có người tới bắt cũng không biết đường chạy.”

Hi Khang cũng không tự nhiên giải thích: “Tớ từ trước tới giờ chưa bao giờ làm chuyện như vậy.”

Tiểu Trư bĩu môi: “Đúng rồi, cậu là đứa trẻ ngoan hiền mà, ngay cả cây cũng không biết trèo, chuyện xấu cũng không biết làm.”

Hi Khang nghe trong lời nói của cô có ý dè bĩu, phản bác: “Ai nói vậy chứ, tớ là không có hứng làm, nếu làm tớ sẽ làm rất tốt.”

“Thật sao? Vậy lần sau cậu làm cho tớ xem đi.”

“Làm thì làm!” Hi Khang nói xong mới bình tĩnh là mình vừa bị khích tướng, vội vàng chữa, “Cũng không nhất định phải làm như vậy, giống như vừa rồi, nếu chúng ta không chạy, nói chuyện với ông cụ ấy, khẳng định ông ấy sẽ không làm khó chúng ta.”

“Hừ, đồ Gia Cát Lượng*! Cậu không dám làm chuyện xấu thì cứ nói là được, tớ cũng sẽ không cười cậu.”

(*Ý trêu chọc nói Hi Khang chỉ giỏi đoán mò)

“Cậu còn nói cậu không cười, bây giờ cậu đang ở chê cười tớ, cậu chờ xem, nhất định tớ sẽ làm cho cậu xem!”

... Hai người ôm nửa túi lá dâu trở về nhà.

Sau mấy lần đi hái lá dâu, Hi Khang cũng học được cách trèo cây, vì chứng minh mình có bản lĩnh làm chuyện xấu, anh còn hái cả hoa trong công viên, bị bảo vệ đuổi theo, mặc dù rất mạo hiểm, nhưng cảm giác như vậy đối với anh mà nói là rất mới lạ, anh cũng hơi có chút thích thú. Dĩ nhiên loại cảm giác này thỉnh thoảng mới có thể nếm thử, cho nên sau khi trải qua giám định của Tiểu Trư, khẳng định anh có khả năng làm chuyện xấu, anh lại khôi phục diễn xuất làm một người con ngoan. Chuyện này là bí mật chung giữa anh và Tiểu Trư.

Tầm đã trải qua bốn quai đoạn: lột da, kết kén, bướm bướm, đẻ trứng. Tiểu Trư cùng Hi Khang nuôi được tầm tốt nhất, nhật ký nuôi tầm cũng viết tốt nhất, hai người đoạt được điểm số rất cao. Mà hơn một tháng cùng chung nuôi tầm, khiến bọn họ hiểu sâu đối phương hơn, sự đối địch lẫn nhau căn bản cũng dần biến mất. Chẳng qua là trẻ tuổi thì sĩ diện, người nào cũng không chịu chủ động giảng hòa, cho nên người ngoài nhìn vào thì hai người vẫn là một đôi oan gia, thường xuyên cãi nhau như cũ. Bọn họ cũng không để ý, chỉ biết rằng Tiểu Trư và Tế Khang được dùng càng ngày càng nhiều giống như một nick name.

4. Chương 4

Trong kì thi cuối cùng, có lẽ Hi Khang phải chịu những rắc rối khi dính đến Tiểu Trư mà sút hơn một chút, kém 0.5 điểm thôi mà mất đi danh tiếng đệ nhất thủ khoa liên tiếp từ khi vào trường đến nay. Người vô địch mới là Lâm Tiểu Trư.

Không có thiên lý! Tiểu Trư ngày nào cũng cùng những đứa bé kia trèo tường, nghịch đất, chơi tổ chim, cũng không thấy cô học hành hần hoi, vì sao mà còn cao điểm hơn anh trong cuộc thi toàn quốc vậy?

Mẹ anh cũng tỏ vẻ hoài nghi, “Con bé nhà họ Lâm có ăn gian hay không vậy?” Mẹ vẫn mang ấn tượng rất xấu từ lần đầu tiên gặp Lâm Tiểu Trư.

Mặc dù không phục, Hi Khang vẫn là vượt lương tâm giải thích thay Tiểu Trư, “Không đâu mẹ ạ, cậu ấy chưa bao giờ làm chuyện này.”

Cha đứng một bên âm thầm thở dài, lên tiếng bổ sung: “Ban đầu lão Lâm chính là như vậy, cũng không nhìn thấy tài năng thật, tấm ngăm tấm ngăm mà đứng đầu cuộc thi, thật sự là khiến người ta tức chết. Aizzz, di truyền đó!”

Mẹ vẫn không tin chất vấn: “Lão Lâm thật sự lợi hại như vậy sao? Em thấy chú ấy rất khờ.”

“Dĩ nhiên là thật.” Mặc dù rất mất mặt, cha vẫn quyết định nói thật, “Đầu tiên thì bọn anh cũng không tin, không phục lắm, còn vất chân lên cổ làm việc, cuối cùng rất lâu sau vẫn không đuổi kịp, cuối cùng mới phải thừa nhận quả thật là có ‘thiên tài’. Có đôi khi người phải theo mệnh.” Aizzz, chuyện cũ nghĩ lại mà buồn!

Hi Khang cũng nói: “Lâm Xảo Tiêm cũng rất thông minh, trong lúc giải đề thường xuyên có cách giải tắt, có khi đem so sánh với cách của thầy dạy còn nhanh hơn. Hơn nữa cậu ấy cũng rất kiêu ngạo, coi thường những chuyện lén lút chó má kia.”

“Ừm, nó chỉ cần di truyền một nửa thông minh của cha nó cũng đủ để ứng phó hết trung học khóa thứ nhất.” Cha khen ngợi rồi nhìn con, không chữ bới người khác sau lưng, thật không tệ.

Hi Khang nhớ kĩ lời nhận xét của cha về thiên tài, cũng không chịu thua cảm sách, “Bây giờ con sẽ đi đọc sách ngay, con không tin không thể vượt qua cậu ấy.”

Cha cười khuyên anh: “Hi Khang, con cũng đừng cố quá, vận khí con coi là tốt, tài mới dùng được có nửa phần, cố gắng sẽ vượt qua. Con có biết trước ngày trước chú Lâm cũng phải vượt qua chúng ta bao nhiêu bài kiểm tra không? Số lẻ cũng tới hai con số đấy. Cần mẫn đó mới là lớn, lão Lâm là đối thủ lợi hại nhất mà đời này cha gặp phải, cha thua cũng tâm phục khẩu phục.”

Hi Khang nghe đến tròn mắt, chú Lâm lợi hại như vậy sao? Lại có thể khiến một con người kiêu ngạo như cha có thể thần nhiên thừa nhận tài nghệ không bằng người ta.

Mẹ vẫn không tin như cũ, “Không thể nào, lão Lâm lợi hại như vậy sao lại đi chịu sống trong một cái huyện thành nhỏ nhiều năm như vậy, bây giờ lại còn đi làm cấp dưới cho anh.”

“Aizz, ban đầu sở nghiên cứu là muốn mời chú ấy, nhưng chú ấy từ chối, cho nên mới có thể đến phiên anh. Hơn nữa đôi khi không phải là bản lĩnh lớn nhất định phải có chức vị cao, sự lựa chọn cùng duyên số cũng rất quan trọng.” Cha cười khổ sở sờ cái đầu càng ngày càng ít tóc, không biết sau hôm nay mình còn có thể giữ hình tượng được thông minh tuyệt đỉnh trong mắt vợ con hay không?

“Từ chối ư?” Mẹ cất cao giọng, “Đầu óc chú ấy có bệnh à, bao nhiêu người đến đầu rụng hết tóc* cũng không vào được sở nghiên cứu của các anh, chú ấy lại đi từ chối?”

(*đầu rụng hết tóc: Ý nói đến già)

Cha do dự một chút, “Khụ, cái này, xem như chú ấy là thích người đẹp không thích giang sơn đi, chú ấy muốn sống cùng mẹ Xảo Tiêm, bỏ qua công việc này, tự nguyện đến sống ở một huyện thành nhỏ.” Quả nhiên, cha nhìn thấy trong mắt mẹ hiện lên một ánh sáng cảm động. Aizz, danh hiệu người vợ tốt nhất đã mất.

Mẹ nhìn Hi Khang còn ở bên cạnh nghe, ôn hòa nhắc nhở anh: “Hi Khang, sao con không đi đọc sách hả? Không muốn vượt qua nha đầu kia nữa sao?”

“A, con biết rồi, con lập tức đi ngay, con nhất định phải đánh bại cậu ấy!” Hi Khang sục sôi ý chí chiến đấu vào phòng đọc sách.

Cha nhìn Hi Khang rời đi, nói với mẹ: “Chuyện này cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt. Còn trẻ chịu một chút sóng gió cũng tốt, trước kia không phải em lo nó kiêu ngạo sao? Em thấy chưa, không cần chúng ta phí sức nói, chính nó cũng biết là không nên kiêu ngạo.”

Mẹ gật đầu đồng ý, “Ừ, 0.5 điểm là cái gì chứ? Em tin nếu Hi Khang nhà ta dốc toàn lực, khẳng định là có thể trở về ngôi vị đệ nhất.”

Cha thở dài một tiếng, không nhẫn tâm chạm vào người mẹ kiêu ngạo này, chỉ mong độ thông minh của đứa bé kia bị mẹ của nó trung hoà mất một phần, nếu không Hi Khang muốn hơn nó còn rất khó.

“A, anh vừa nói lão Lâm vì người vợ yêu mà bỏ cơ hội tốt, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?” Khuôn mặt mẹ trở nên rất hứng thú khi nói đến đề tài này.

Aizz, phụ nữ đúng là thích tám chuyện, cho dù là người phụ nữ kiêu ngạo cũng không có ngoại lệ. Cha thở dài một tiếng bắt đầu nhớ lại, ai bảo là do ông rất yêu vợ chứ?

Không có thăm nhất, chỉ có thăm hơn, Hi Khang ‘thường trú’ ở vị trí á quân.

Mẹ cũng không thích đi tản bộ nữa, mặc dù mọi người vẫn khen Hi Khang, nội dung câu chuyện vẫn làm người ta khoái trá. “Bé gái nhà họ Lâm thành tích xuất sắc, đáng tiếc quá hung dữ, Hi Khang nhà bác ngoan, lớn lên lại đẹp trai nữa.” Loại kích lệ này thà không nói còn hơn, khen anh mà lại biến anh thành loại tiểu nhân hèn hạ đi khoe nhan sắc.

Nhiều năm sau, mỗi khi cha nói đến chuyện này còn nói anh may mắn hơn, dù sao chênh lệch không lớn, sóng gió không quá mạnh. Nhưng Hi Khang lại cảm giác mình bất hạnh hơn, nếu như giống cha cùng chú Lâm chênh lệch khá xa, anh còn có thể chấp nhận số mệnh. Song hết lần này tới lần khác, Lâm Tiểu Trư chỉ nhiều hơn anh 0.5-2 điểm, đều khiến anh tự cho rằng chỉ cần cố gắng một chút nữa là có thể vượt qua, cho nên vui đầu ở trong ma chú* này cho đến khi phải lấy thân trả giá.

(*ma chú: câu thần chú của yêu ma, mê hoặc con người)

Sinh nhật Hi Khang vào một ngày tháng giêng, nhìn con trai vì muốn vượt Lâm Tiểu Trư mà ngay cả ngày nghỉ cũng không ngừng cố gắng, mẹ rất là vui mừng. Vừa hay có một đoàn xiếc thú người Nga biểu diễn tại Thượng Hải, mẹ liền dùng quan hệ rất lớn lấy được hai tờ vé, chuẩn bị dẫn Hi Khang đi xem vào ngày sinh nhật. Ai ngờ ngày đó đơn vị tạm thời có một công việc muốn đẩy nhanh tốc độ, cha mẹ Hi Khang và cha mẹ Tiểu Trư phải làm thêm giờ. Cho nên ‘trời sập xuống, nện vào đầu Tiểu Trư’*.

(* Tiểu Trư đi thay)

Buổi biểu diễn xiếc thú bắt đầu vào lúc xế chiều, bởi vì cha mẹ không ở nhà, hai người dứt khoát dùng tiền mừng tuổi ra khỏi cửa từ sáng sớm. Trước đi đến miếu thành hoàng dạo một chút. Đang ngày lễ, miếu thành hoàng nhộn nhịp hồi hã, trong tủ ở các cửa hàng ven đường được trang hoàng bởi rất nhiều màu sắc rực rỡ, nhân viên bán hàng không để ý trời giá rét mà nhiệt tình mời khách ở cửa.

Tiểu Trư giống như một hạt đậu nảy từ khu này đến khu khác, Hi Khang sợ hai đứa lạc nhau, đi theo phía sau cô bé, chẳng quan tâm nhìn người khác.

Ở khu bán thực phẩm, Tiểu Trư mua khá nhiều, Hi Khang ngăn lại cô, “Này, Tiểu Trư, những thứ đồ ăn ven đường không sạch sẽ, ăn vào sẽ bị tiêu chảy đấy.”

Tiểu Trư không trả lời, ông chủ bán thức ăn không vui, vỗ vào thành quầy, “Tiểu quỷ mày nói những gì đó? Đồ ăn nhà ai không sạch sẽ?” Mấy ông chủ bên cạnh cũng trợn mắt nhìn.

Tiểu Trư vội vàng hòa giải, “Các dì các chú à, thật xin lỗi, đầu óc cậu ấy có bệnh.” Nói xong liền lôi Hi Khang thoát khỏi nơi thị phi.

Đến giải đất an toàn, Tiểu Trư đẩy hết đồ ăn vặt ngổn ngang trong tay vào Hi Khang, “Cậu cầm lấy cho tớ.”

Hi Khang nhất thời cầm lấy, nhưng ngay sau đó bất bình, “Đồ của cậu sao tớ phải cầm?”

“Đây là sự trừng phạt cho tội nói lung tung của cậu!” Tiểu Trư hầm hừ trách tội Hi Khang, “Cậu nói lung tung cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, cũng không sợ bị đánh sao, nếu làm liên lụy tới tớ thì sao?”

Hi Khang còn canh cánh trong lòng đối với câu mà Tiểu Trư nói đầu óc mình có bệnh, cũng thở phì phì đáp lại: “Tớ có nói sai sao? Những đồ ăn bày ngoài thế này, trong không khí nhiều vi khuẩn như vậy, cậu biết sẽ có bao nhiêu vi khuẩn rơi phía trên bề mặt thức ăn không?”

“Hừ, không sạch sẽ, ăn vào cậu có biết không?”

“Tớ chỉ biết là nguy cơ gây bệnh.”

“Tư tưởng cũ rích cậu có hiểu không? Thân thể con người có hệ thống miễn dịch càng chịu tác động mới càng thích nghi tốt. Thường người bị cảm cũng sẽ không bị ung thư.”

“Cậu nói sai rồi, hơn nữa cậu có hiểu là cậu đi quá xa rồi hay không? Quá kích thích sẽ làm thương tổn hệ thống miễn dịch.”

... Hai người một đường biện luận, Tiểu Trư móc đồ ăn vặt từ trong túi ra, ăn ngon lành, bỏ lại thứ khó ăn, còn thừa lại bắt Hi Khang ăn.

Hi Khang giận nói: “Cậu mua thì tự ăn đi.”

Tiểu Trư nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Tớ là mua cả phần của cậu nha, nếu lãng phí Lôi công công sẽ đánh cậu đó.”

(* Lôi công công: Thần sấm sét)

“Lúc này tớ không cho cậu mua, cậu tự mình giải quyết đi.”

“Này, cậu không nhìn thấy lòng tốt của tớ à, tớ mặc kệ, đây là nhiệm vụ của cậu.”

“Cái này gọi là cậu ép mua ép bán!”

“Tớ vừa tịch thu tiền của cậu, cái này gọi là vô tư kính dăng.”

... Hai người vẫn âm ỉ đến khi xiếc thú bắt đầu, những thứ đồ ăn vặt kia cuối cùng vẫn vào trong bụng Hi Khang. Thật ra thì mùi vị cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng ăn một chút cũng không có vấn đề lớn gì, cho nên Hi Khang không còn tức giận như trước. Chỉ là Tiểu Trư kia có thể ăn rất nhiều, vừa vào bàn đã đi mua hai bịch bắp rang bơ, không nói câu gì đã bắt anh nhận một bịch.

Chương trình xiếc thú bắt đầu, người bay trên không trung, làm xiếc trên dây, thuần phục hổ... Tiết mục rất đặc sắc, hai người thỉnh thoảng ngạc nhiên ồ lên.

Sau đó ông Clown ôm một con chó nhỏ lên sân khấu, con chó nhỏ rất không nghe lời, Ông Clown làm dáng vẻ tức giận, muốn trừng phạt con chó nhỏ. Ông ta dè con chó đang giẫy dụa, trói một cây gậy trúc trên người nó, ở đầu câu gậy trúc thắt một khúc xương, xương hươu trước mặt, con chó vồ vập nhưng vẫn không ăn được. Con chó đuổi theo xương, chạy, vẫn không đuổi kịp khúc xương kia, Ông Clown ở một bên cười lăn lộn.

Cả rạp xiếc bởi vì con chó nhỏ ngu xuẩn cùng trò của ông Clown mà cười vui, Tiểu Trư cũng cười ngửa tới ngửa lui. Chỉ có Hi Khang cười mấy tiếng rồi không cười nổi nữa. Anh thấy mình đều ở phía sau Tiểu Trư, vì 0.5-2 điểm chênh lệch kia mà cố gắng, nhưng vẫn không thành công, không phải giống con chó nhỏ kia sao?

Hi Khang vô cảm quay đầu nhìn Tiểu Trư cười vô cùng vui vẻ, trong lòng không khỏi nghĩ rằng “Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng*?”. Nhưng nếu không có Tiểu Trư, giữ cái danh đệ nhất kia còn có thể sung sướng sao? Ai mà biết được?

(*Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng

Chu Du tự Công Cẩn là khai quốc đại công thần có công cực lớn trong việc giúp nhà họ Tôn lập nên Đông Ngô. Ông là người yêu âm nhạc, lễ phép khiêm tốn, nhưng trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, ông bị mô tả như một đứa trẻ ngô nghê và nóng tính, bị Gia Cát Lượng chọc tức 3 lần đến chết. Nhà văn còn viết một câu khá nổi tiếng rằng trước khi chết Chu Du phẫn uất mà than: “Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng?”. Câu này không có thật. Trong bộ “Tướng Soái Trung Quốc Toàn Truyện” của các tác giả Trịnh Phúc Điền, Khả Vĩnh Quyết và Dương Hiệu Xuân có ghi: “đó là lời lẽ của nhà văn, hoàn toàn không đáng tin”. Nhưng câu nói nổi tiếng trên vẫn được lưu truyền và mang ý nghĩa nói lên nỗi niềm uất ức của một người khi nhận ra rằng “Núi cao còn có núi cao hơn.”).

5. Chương 5

Năm học đầu tiên ở trung học, 0.5-2 kia biến thành một cái rãnh nhỏ mà anh nhảy không qua.

Cố gắng cố gắng nữa, nhất định phải vượt qua Lâm Tiểu Trư! Anh không phát hiện rằng, trong lúc vô tình, trong mắt của anh chỉ còn thấy Lâm Tiểu Trư.

Cố gắng đến lúc tốt nghiệp trung học năm thứ nhất, trên sống mũi Hi Khang có thêm một chiếc kính cận 4 độ, trong cuộc thi cuối cùng rốt cục thể ngang tay với Lâm Tiểu Trư. Hai người cùng nhau vào một trường trọng điểm trong thành phố, còn cùng một ban.

Hi Khang hứng chí vô cùng, đập tay vào nhau, thề trong năm thứ hai trung học này phải thay đổi càn khôn*, vượt xa Lâm Tiểu Trư.

(*thay đổi càn khôn: thay đổi cục diện)

Sau khi thi xong giữa kỳ, thành tích bảng vàng được dán lên bảng tin, ba cái tên đầu tiên nổi danh trên bảng. Anh vẫn là tên thứ hai như cũ, tên thứ hai không là vấn đề, chỉ cần vượt qua Lâm Tiểu Trư là được.

Hi vọng may mắn! Cái tên đầu tiên không phải họ Lâm. Nhưng Tiểu Trư đi đâu rồi? Anh nhìn bảng vàng từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, từ trái sang phải, từ phải sang trái. Bên phải nhìn thấy chữ “Lâm”, bên trái nhìn thấy chữ “Xảo”, còn chữ “Tiềm” không tìm thấy. Cho dù tìm thấy chỉ sợ vô dụng, cũng không thể cùng một chỗ. Tiểu Trư rốt cục là đang làm gì thế?

Nảy lên trong lòng Hi Khang không phải là mừng rỡ khi đánh bại được đối thủ, mà là lo lắng. Đang từ trên đỉnh trượt đến giữa sườn núi, Tiểu Trư chịu được sao? Ban đầu mình chỉ trượt đến đứng thứ hai đã đau đến không muốn sống. Không được, phải nhìn cô bé thế nào mới có thể yên tâm được, dù sao cũng hàng xóm, cũng là bạn học nhiều năm như vậy.

Hi Khang đi tới cửa sổ phòng học mà tìm, cô không có tại chỗ ngồi. Chẳng lẽ tìm nơi nào yên lặng mà khóc sao? Đi nhìn một chút, biết cô lâu như vậy còn chưa từng thấy cô khóc lần nào.

Đi trong sân trường một vòng quả nhiên tìm thấy Lâm Tiểu Trư trong một bụi cây yên lặng. Không nhìn thấy nước mắt, chỉ có nước miếng, không biết từ lúc nào mà nơi này lại có vũng vậy, cô nằm ngủ thiếp đi trên nó. Đúng là heo! Ủng phí anh cực nhọc một chết đi tìm, lòng như lửa đốt.

Cô lại còn đang cười, không biết đang mơ thấy mộng đẹp gì vậy? Cô nhất định là không bằng vàng, nếu không làm sao mà ngủ được?

Hi Khang lay cô: “Lâm Tiểu Trư, tỉnh lại!”

Tiểu Trư giống như heo ‘hừ hừ’ hai tiếng, cuộn mình vào ngủ tiếp.

Lay thêm cái nữa, lúc này tăng thêm đòn sát thủ, “Tiểu Trư, có bánh bích quy cookie này, có muốn ăn hay không?”

“Muốn!” Tiểu Trư như một con cá chép bật khỏi mặt nước mà ngồi dậy, đã quên ở trên vũng, mất cân bằng trọng tâm nên ngã xuống đất.

Người dưới vũng đưa tay kéo, một phen ôm lấy cô bé vào trong ngực. Cảm giác có chút khác thường, từ lúc nào cô trở nên mềm như vậy? Ôm rất thoải mái.

Người bị ôm kia ngơ ngẩn một chốc, kinh hồn đẩy anh ra, làm mặt lơ rồi vươn tay, “Cookie đâu?”

“Không có, gạt cậu thôi.” Trong ngực trống trơn có chút khó chịu, Tiểu Trư chết tiệt, chỉ có biết ăn thôi, sớm muộn gì cũng có một ngày ăn thành heo.

Một cước đá tới, “Tê Khang thôi, vậy sao lại đánh thức tớ?”

Thuần thực tránh thoát, đồng thời vỗ vào đầu cô, “Đã nói không cho gọi tớ như thế nữa cơ mà! Cậu xem bằng vàng chưa?”

Vỗ trúng khiến cô nhảy dựng lên, “Đã nói không cho vỗ đầu tớ nữa mà! Nhìn lâu rồi, là tớ giúp người ta dán đấy!” Rốt cục bắt được tay của anh, há mồm cắn một miếng.

“Ai bảo đầu cậu cao vừa đúng tầm tay thuận của tớ? Tiểu Trư chết tiệt, cắn đau như vậy!”

Nói đến lại thấy chua xót, năm thứ nhất trung học, thứ mà anh có thể thắng cô duy nhất chính là vóc dáng. Không thể làm gì khác hơn là mỗi mỗi ngày tranh đấu võ đầu của cô, hy vọng có một ngày khiến cô ngốc đi một chút. Mà Tiểu Trư thụ thân cao có hạn không võ đầu anh được, lại bắt đầu chơi trò cắn anh. Dù sao heo ăn thức ăn của heo cũng hợp ý trời.

Hi Khang vừa xoa tay vừa hỏi: “Này, Lâm Tiểu Trư, sao cuộc thi lần này cậu kém như thế?”

“Ai nói ? Đứng thứ 50 so với thứ nhất, thi đại học cũng đủ rồi.” Lâm Tiểu Trư lại nằm lên vũng, “Nếu không có đồ ăn ngon, vậy tớ tiếp tục ngủ.”

Cô một chút cũng không cần? Hi Khang có cảm giác mình đang đánh vào một cục bông không chịu găng sức, không chút nghĩ ngợi kéo cô, “Cậu còn ngủ được? Còn không đi học mau?”

Lâm Tiểu Trư đẩy tay anh ra, “Không đi, không đi! Tớ không muốn làm nô lệ của sách vở.”

“Cậu không đứng thứ nhất mà cũng không buồn sao? Không muốn đoạt lại sao?”

“Đoạt lại làm gì? Ngoài trời này có bầu trời khác*, sẽ có người khác vượt qua mình. Tớ không muốn đoạt lại đâu?” Tiểu học, trung học năm thứ nhất đã mắc mưu của anh, lãng phí quá nhiều thời gian vào học tập tranh giành với anh ngôi vị đệ nhất, năm thứ hai trung học không thể như thế nữa.

(*Ngoài trời này có bầu trời khác: Nguyên văn “Thiên ngoại hữu thiên” là một tư tưởng của Lão Tử trong Đạo Đức kinh. Câu nói này thể hiện vũ trụ quan của Lão Tử, một vũ trụ quan cách chúng ta trên 2.500 năm, khi mà những tiến bộ khoa học chưa ra đời và Lão Tử, như những nhà hiền triết phương Đông khác, đã cố gắng cắt nghĩa vũ trụ thông qua những nhận thức thuần nghiệm. Khi phát biểu “Thiên ngoại hữu thiên”, Lão Tử cho rằng ngoài thế giới hiện thực mà chúng ta đang sống còn có một (hoặc nhiều) thế giới khác mà ông chưa biết đến. Nói cách khác, vũ trụ bao la còn chứa đựng nhiều cuộc sống khác mà loài người đang cố gắng khám phá, tìm hiểu, cắt nghĩa...)

Cô nói sẽ không đoạt lại? Vậy những năm kia bọn họ đang làm cái gì thế?

Giống như một kiếm khách khổ luyện mấy năm kiếm thuật thành tài mới quyết tâm đến khiêu chiến với cao thủ, kết quả cao thủ kia nói “Ta rửa tay gác kiếm rồi.”

Bây giờ Hi Khang đang lâm vào trạng thái bị một đập vào cõi trống không này, nói ra cũng không có đạo lí: “Không được, cậu không thể như vậy!”

“Phi! Ai thèm để ý cậu! Tớ cứ như vậy đây.” Tuyệt đối, tuyệt đối không thể khoan nhượng.

Sau này Hi Khang dùng hết các cách cũng không dụ được ý chí chiến đấu của Lâm Tiểu Trư, cô cứ thế suốt hai kì học, ngày ngày trôi qua giống như heo vui vẻ. Anh đã từng cố gắng thông qua cha mẹ tạo áp lực, nhắc nhở ba mẹ cô, kết quả đôi vợ chồng kia nói “Chúng ta cũng không muốn nó như thế đâu, thôi thì tương lai tìm một nhà khá giả rồi gả đi. Thật sự chúng ta cũng không nuôi được nó cả đời.” Cả một nhà không biết cầu tiến!!!

Mẹ của anh lại bắt đầu thích tản bộ lại, những bác kia cũng cảm thấy cuối cùng thì vật cũng về chủ cũ, nha đầu nhà họ Lâm kia không chăm chú học tập, thành tích không tốt như xưa, cũng không thể lấy làm tấm gương cho các đứa trẻ khác. Hi Khang vẫn là tấm gương tiêu chuẩn như vậy. Cái gọi là hoa mai muốn tỏa hương thì phải chịu lạnh giá đau khổ, chuyên cần có thể tự hoàn thiện mới là đúng đắn.

Hi Khang rất không vui, bởi vì Lâm Tiểu Trư là không đánh mà lui, anh không được thoải mái. Cho dù cái danh đệ nhất của anh có danh cũng có thực, nhưng nó không vượt qua ước vọng của anh. Anh đã có thói quen coi Lâm Tiểu Trư làm đối thủ, nhưng Tiểu Trư kia...

Bụi cây dao động lần thứ N, Lâm Tiểu Trư tỉnh lại, Lâm Tiểu Trư rất cục rất nghiêm túc nói với anh: “Cậu đừng làm phiền tớ nữa, lý tưởng của tớ bây giờ chính là ngồi ăn rồi chờ chết!”

“Cái gì? Cậu nói gì?” Hi Khang không thể tin lỗ tai của mình, lại có người chí hướng ‘lớn’ như vậy sao? Anh muốn hiểu lời này thành nói nhảm, nhưng nhìn nét mặt và biểu hiện của cô thì không giống, chẳng lẽ ước nguyện thành thật, anh vô đầu có nhiều quá đến hỏng rồi sao? Vậy phải làm sao bây giờ? Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, mình làm như thế nào mới đền đầu cho cô? Hy vọng chẳng qua là nghe nhảm.

Nhưng hy vọng tan biến! “Cậu không nghe sai đâu, tớ không muốn làm người trên, tớ muốn ngồi ăn rồi chờ chết!”

Hừ, sao lại không thể ngồi ăn rồi chờ chết hả? Bị cậu gọi là heo nhiều năm như vậy, vậy tớ làm heo thì thế nào? Kể từ ngày đó, so sánh cuộc sống của mẹ và dì cả, tớ liền thay đổi lý tưởng sống.

Nhìn dì cả, ai nói cô không thể? Kết quả thì thế nào, mỗi ngày đều mệt mỏi làm việc, cuối cùng chồng sợ cô thành thiếu phụ quá tuổi, muốn ly hôn. Nhìn mẹ tớ, căn bản là cái gỏi thêu hoa*, ngồi ăn rồi chờ chết, nhìn mẹ sống rất vui vẻ. Chẳng những được chồng yêu thương, còn rất quan tâm tới con gái đây. Đáng giận nhất mẹ có lòng hư vinh cực mạnh, đi ra ngoài không cho tớ gọi là mẹ. Kết quả có lần cùng đi cắt tóc, bởi vì mẹ làm gì cũng phải thông qua sự đồng ý của tớ, thợ cắt tóc lại cho rằng mẹ là con gái của tớ. Quả thực tức chết đi được! Cho dù ngày thường tớ có vẻ già nua, còn mẹ nhìn rất trẻ tuổi nhưng cũng không hoang đường như vậy chứ? Nói là chị em cũng có người tin đó. Hừ! Nhất định phải có ngày dùng ná cao su bắn vỡ cửa kính nhà nọ!

(*cái gỏi thêu hoa: Thêu hoa trên gỏi – làm việc thừa thãi, rảnh rỗi quá mức)

Ai nha, mệt chết được. Dù sao, tóm lại là, rốt cuộc, cuối cùng tớ đã hiểu là, có thể làm người nhàn, làm người nhàn nhả ít đoán mệnh, trời thương người ngốc, người ngốc nhất định có phúc của người ngốc. Mất

bò mới lo làm chuồng vẫn không muộn, tớ muốn sống như mẹ của tớ.

Lâm Tiểu Trư bất đắc dĩ thu vông lại, nhìn người nào đó còn chưa có phản ứng từ vụ kinh sợ, mình đi trước. Chán thật, làm sao trốn tới chỗ nào anh cũng tìm được nhỉ? Lần sau nên ngủ ở đâu? Hay đi thương lượng với chủ nhiệm lớp một chút, buộc vông vào góc cửa sổ phòng làm việc thì có được không nhỉ?

6. Chương 6

Từ nay về sau căn cứ vào đạo nghĩa, Hi Khang chẳng bao giờ buông tha, luôn muốn cứu vớt Lâm Tiểu Trư, Lâm Tiểu Trư cũng vẫn ‘thủ’ rất vững lý tưởng của mình.

Hi Khang tận tình khuyên bảo, “Tiểu Trư, cậu không thể để mình như vậy, mau đi học đi, cậu phải biết suy nghĩ nhiều cho tương lai chứ...”

“Tế Khang thôi! Cậu đừng có làm phiền tớ có được hay không? Tớ không muốn nghe cậu niệm kinh nữa.” Tiểu Trư bịt hai tai không nghe, không nhận được chen chân vào đá anh một cái.

Hi Khang rất nhanh nhẹn tránh thoát khỏi móng heo, sau đó trở tay vỗ lên đầu heo, hy vọng có thể vỗ tới suy nghĩ đầy của cô, “Cái đầu heo của cậu mau tỉnh táo lại cho tớ!” .

Bị vỗ vào đầu, Tiểu Trư lập tức giương nanh múa vuốt nhào đầu về phía trước, “Tế Khang thôi, tớ phải nói cho cậu bao nhiêu lần nữa, không cho cậu vỗ đầu của tớ.” Lúc này Hi Khang không phí sức trốn, biết điều một chút để cho cô bắt được tay, nhìn cô cắn tay mình. Tiểu Trư rất dai, chịu đựng cái cắn này để tránh sự tàn nhẫn hơn. Cô cắn cũng là tượng trưng, dù sao cũng không đau.

Sau đó Hi Khang căn bản lấy một phần chữ “Dật” kết hợp của lao dật*, sau khi đọc sách một mỗi phải đi cứu vớt Tiểu Trư một chút, mỗi khi trở lại tinh thần gấp trăm lần, so sánh với uống Melatonin** còn tốt hơn.

(*lao động và an nhàn)

(**Melatoni: là một hoocmon tồn tại tự nhiên ở hầu hết các động vật, bao gồm cả con người, và một số sinh vật sống khác, kể cả rong, đóng vai trò quan trọng trong việc duy trì nhịp sống bình thường của một số chức năng sinh lý, tạo ra nhiều hệ quả sinh học, kiểm soát và chống oxi hóa mạnh)

Chí ít cũng có chút đáng giá an ủi chính là, trải qua sự dai dẳng của Tế Khang và bản thân cô cố gắng, thành tích của cô cũng không giảm xuống thái quá.

Không lâu đã đến học kì II lớp mười hai, Hi Khang đã sớm nuôi dưỡng lý tưởng, chính là vào trường học cũ của cha – đại học Phục Đán. Mà Tiểu Trư luôn ở dáng vẻ ‘cà lơ phát phơ’*, nói là mặc cho số phận. Hi Khang vẫn coi việc cứu vớt Tiểu Trư là nhiệm vụ của mình, lúc nào cũng giảng đạo lí với cô. Mỗi ngày chỉ cần bắt được cơ hội lại bắt đầu oanh tạc.

(*cà lơ phát phơ: chẳng quan tâm đến chuyện gì)

Ở trên đường đến trường, Hi Khang khuyên Tiểu Trư: “Tiểu Trư, cậu không chuẩn bị thi đại học, chuẩn bị tìm việc đảng hoàng, cậu muốn sau này làm công việc thấp kém à?”

Tiểu Trư lườm anh một cái: “Cái gì gọi là công việc thấp kém? Cậu kỳ thị nghề nghiệp à? Thầy giáo không dạy cậu công việc không phân cao thấp sao? Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên*, cậu không biết sao? Công việc gánh phân đó Thời Truyền Tường** còn...”

(* trạng nguyên: nhân tài, người ưu tú)

(**Thời Truyền Tường: ông là 1 tấm gương vượt khó, sinh ra trong 1 gia đình nông dân nghèo. Năm ông 14 tuổi trốn chạy lưu lạc đến Tuyên Võ Môn ngoại thành Bắc Kinh, một hộ lấy phân tư nhân, do cuộc sống phải làm nghề gánh phân. Từ 1 người gánh phân “Thà để 1 mình thôi, đổi lại vạn nhà thơm”, ông đã không màng đến lợi ích bản thân, tinh thần cao thượng vì lợi ích của người khác, từng nhận được đánh giá cao của Đảng và nhân dân, năm 1952 làm việc trong đội quét dọn ở khu Sùng Văn, thành phố Bắc Kinh. Sau đó trở thành tấm gương lao động điển hình cả Trung Quốc.)

“Được rồi được rồi, tớ sai rồi.” Hi Khang vội vàng ngăn cô, Tiểu Trư chết tiệt, anh nói một câu cô nói mười câu, sao mà nhiều nguy hiểm như vậy?

Đường này không thông, liền chọn đường khác, “Nhưng phải phát huy toàn bộ bản thân, toàn bộ là nhân tài cậu có biết không? Bằng tư chất của cậu, nhất định vào được một trường đại học hàng đầu, sau này làm một công việc lớn mới không làm mai một tài năng của cậu. Từ nhỏ thầy giáo đã dạy chúng ta không thể lãng phí cậu có nhớ không? Cho nên cậu cũng phải thi vào Phục Đán.”

Tiểu Trư nhắc nhở, “Không đâu! Ông trời làm chủ cho tớ. Tớ lãng phí tớ, không làm tổn hại những người khác, quan trọng làm gì? Hiện tại không phải đang kích thích tiêu phí tạo nội lực bên trong sao? Nếu nói tiêu phí, chính là tiêu hao lãng phí, tớ đây cũng là theo sát thời đại.”

“Cậu...” Thật là tú tài gặp phải binh, có lí cũng không nói được. Mắt thấy đã đến trường học, Hi Khang ngậm miệng, nhưng anh cũng không dễ dàng bị đánh ngã như thế.

Tận giờ học, trên đường về, anh tiếp tục oanh tạc, lúc này dần dần câu mồi, “Tiểu Trư, cậu có thấy cậu thông minh không?”

“Nói nhảm, dĩ nhiên rồi.” Tiểu Trư ngẩng cao đầu.

“Vậy cậu không thi vào một trường tốt để chứng minh với mọi người cậu thông minh sao?”

“Tại sao tớ phải chứng minh? Tự tớ biết là được.”

Tiểu Trư thật đúng là heo chết không sợ nước nóng, Hi Khang hàm hừ cô một cái, “Vậy sau này tớ gọi cậu là Tiểu Trư ngốc!”

Sắc mặt Tiểu Trư rốt cục có chút biến hóa, người khác cách nhìn không sao, nhưng đã bị gọi Tể Khang, từng là bại tướng dưới tay cô, chỉ nhìn là biết.

Hi Khang kịp thời thấy được biến hóa của cô, phải rèn sắt khi còn nóng, nhếch môi giễu cợt nói: ” Tiểu Trư ngu ngốc, ha ha, tớ hiểu rồi, tại sao cậu không chịu vào Phục Đán, nhất định là bởi vì cậu quá ngu ngốc, căn bản là không thi được, thi rớt.”

“Ai nói tớ thi thi rớt? Chỉ cần tớ dùng một chút sức lực cũng có thể thi đậu Phục Đán.” Nhìn Tể Khang thối, thật muốn một quyền đánh nát cái mặt đáng giận kia.

“Có bản lĩnh thì cậu thi cho tớ xem!” Ha ha, con cá mắc câu rồi.

“Thi thì thi! Khoan, không đúng, hừ, muốn chơi phép khích tướng? Tớ không mắc mưu đâu!”

Xong, Tiểu Trư sao mà tinh như vậy? Bị cô nhìn ra rồi. Ngày mai sẽ tiếp tục, ngày mai không được còn có ngày kia ngày kia. Tiểu Trư, Tiểu Trư, cậu đừng hòng trốn, một ngày nào đó tớ sẽ bắt được cậu.

“Tiểu Trư, hiện tại bỏ qua trình độ học vấn bàn về thông minh, chẳng lẽ cậu muốn cho tất cả mọi người cho là tớ thông minh hơn cậu sao?”

“Tiểu Trư, không cùng học một trường thì suy nghĩ sẽ bất đồng, sau này tư tưởng của chúng ta có thể sẽ ở hai tầng riêng biệt, có thể sẽ có lúc tớ nói mà cậu không hiểu hay không?”

“Tiểu Trư, người là động vật phụ thuộc vào hoàn cảnh, học sinh danh giáo cũng sẽ có cảm giác về sự ưu tú, nếu tương lai tớ xem thường cậu, cậu chớ có trách nha.”

...

Không thể mắc lừa, không thể trúng kế, anh đang khích tướng, quyết không thể để cho Tể Khang thối làm hỏng lý tưởng ‘ngồi ăn rồi chờ chết’ của mình. Nhưng, vừa nghĩ tới bị mọi người cho là không bằng Tể Khang, Tể Khang xem thường mình, Tiểu Trư đã cảm thấy không thể nào nhịn được.

Rốt cục có một ngày, sau khi không chịu sự oanh tạc của Hi Khang, Tiểu Trư bật thốt lên, “Được rồi, tớ đăng kí đại học Phục Đán.” Vừa nhắc mắt nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên mặt Hi Khang, cảm thấy chướng mắt, vừa bổ một câu: “Nhưng có thể thi đỗ hay không tớ không bảo đảm .”

Nụ cười trên mặt Hi Khang vẫn giữ nguyên, Tiểu Trư ngàn ngàn vạn vạn xấu tính, nhưng có một cái tốt, chưa bao giờ mở ngân phiếu khổng*, đã đồng ý chuyện gì đó thì nhất định sẽ làm được.

(* Ý nói không lừa gạt, nói được làm được)

Hi Khang không ngẫm nghĩ tại sao Tiểu Trư và anh cùng dự thi một trường đại học, Tiểu Trư cũng không nghĩ tại sao lại đồng ý, hơn nữa còn không tự chủ bắt đầu chuyên tâm học tập. Bọn họ chẳng qua là cho là đã nhiều năm làm bạn học như vậy đã thành thói quen, tiếp tục làm đôi bạn kiêu ngạo cũng không có gì không tốt.

Mẹ Tiểu Trư nghe chuyện này sau nhin không được tò mò hỏi: “Tiểu Trư, con thật sự chuẩn bị thi Phục Đán sao? Con không ngồi ăn rồi chờ chết nữa sao?” (Hi Khang cố gắng nhiều năm rốt cục đưa biệt danh Tiểu Trư mở rộng đến Lâm gia.*lời tác giả*)

“Lông bông thôi ạ, thi đỗ Phục Đán chỉ là lông bông thôi!”

“Nếu là lông bông, tại sao còn cố gắng thi đậu Phục Đán?”

“Cũng tại Tế Khang thôi, nếu con không đồng ý với cậu ta thi vào Phục Đán, con chưa kịp lông bông, sẽ bị cậu ta làm phiền chết. Hừ, cậu ta không để cho con sống yên ổn, con sẽ thi đỗ Phục Đán, ngày ngày tỏa sáng ở trước mắt cậu ta, khiến cậu ta phiền chết.”

Mẹ Tiểu Trư cười trộm, cô bé ngốc này, thích người ta cũng không biết.

Có một ngày, Hi Khang đang đọc sách, mẹ bưng một đĩa điểm tâm vào, bồi dưỡng cho anh, mẹ giả vờ vô tình hỏi: “Hi Khang, con khuyên nha đầu trên lầu kia cùng thi một đại học à. Có phải thích nó rồi hay không?”

Cô chỉ là đối thủ mà thôi, Hi Khang cảm thấy rất hoang đường, “Sao lại thế được? Sao con lại đi thích Tiểu Trư kia chứ? Ha ha, quả thực quá buồn cười.”

Nhưng là cô đã không là đối thủ lâu rồi, tại sao mình vẫn là chú ý cô đến thế.

Mẹ không chú ý tới vẻ mặt anh trở nên quái dị, yên tâm nói: “Mẹ biết con nhìn người sẽ không thấp như vậy mà. Sau này cách xa nó ra một chút, đỡ bị người ta nói xấu.” Nha đầu kia gia thế một loại, lớn lên bình thường, cử chỉ thô lỗ, còn nhanh mồm nhanh miệng, có chỗ nào xứng đôi với con ngoan của mình? Một đứa con xuất sắc như vậy phải xứng đôi với một phượng hoàng vàng óng lóng lánh cũng không quá đáng.

Mẹ cầm lấy cái đĩa trống đi ra ngoài. Một người nào đó ở trong nhà suy nghĩ sâu xa. Mà một con heo nhỏ trên lầu đang đứng hóng mát ở phía trước cửa sổ thở nhẹ một tiếng.

Phòng ốc cách âm thật sự quá kém.

7. Chương 7

Lâm Tiểu Trư hoàn toàn tỉnh ngộ, chăm chỉ dị thường. Hành động cứu vớt của Hi Khang không có đất dụng võ, có chút mất mát, cũng có chút vui mừng. Tiểu Trư vì vào Phục Đán mà cố gắng, chẳng qua là cô cũng không tránh khỏi cố quá, cả ngày chui trong đồng sách, ngay cả mặt cũng anh cũng không nhìn thấy.

Nhìn đi, cô đang cùng Vương Tiểu Văn bàn bên cạnh thảo luận một bài tập, thảo luận vui vẻ như vậy. Chẳng lẽ cô không biết anh mới là học sinh ưu tú nhất trong lớp ư, có vấn đề gì thì tới hỏi anh nhất định sẽ được giải thích tường tận hơn. Tiểu Trư không có mắt đi chết đi! Cho dù vị trí của anh cách xa một chút, đi nhiều hơn hai bước thì mệt chết được à?

Còn nữa, ngày trước khi trên lớp học, đến phiên mình trả lời câu hỏi, Tiểu Trư sẽ nghiêng mặt nhìn, có khi còn làm mặt quỷ. Bây giờ thì lại ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn thẳng tấm bảng đen, cổ cũng không hạ xuống, tấm bảng đen kia có đẹp như mình không? Ngó nhìn mình một cái cũng tổn sức hả?

Quá đáng nhất là đi học, tan giờ học, cũng không chờ mình một chút để cùng đi, ngày ngày như chạy giặc. Thật vất vả mới bắt được cô, giống như tranh tài, đạp xe đạp còn nhanh hơn xe máy. Thì ra quãng đường đi mất 20 phút đồng hồ chỉ cần 10 phút là xong, bận rộn đuổi theo tốc độ của cô cũng không còn thời gian nói chuyện. Tiểu Trư chết tiệt này làm gì mà phải tiết kiệm thời gian như vậy? Đạp xe về đến nhà, thở xong cũng phải 10 phút đồng hồ, căn bản là không đi ra ngoài sao!

Bên này, Tiểu Trư không phải là không biết ánh mắt của Hi Khang luôn vòng quanh mình, nhưng cố tình không để ý đến anh. Nếu biết một người nhìn bạn thế nào, nghe điều người ấy nói sau lưng thì biết. Nói cái gì mà “Sao lại thế được? Sao con lại đi thích Tiểu Trư kia chứ? Ha ha, quả thực quá buồn cười.” Còn cười vui vẻ như vậy? Thích mình thì buồn cười như vậy sao? Tể Khang thôi có gì đặc biệt hơn người? Không phải chỉ được cái đẹp trai một chút, thành tích học tập xuất sắc một chút sao? Nếu mình chăm chỉ một chút, thành tích cũng không kém, đẹp mắt thì có hoa tâm*, ai mà thèm?

(*hoa tâm: đa tình, đa đoan quỷ kế)

Ngày thứ nhất thi tốt nghiệp trung học, cha mẹ hai nhà cũng phải đi làm, dặn dò hai đứa đi thi với nhau, quan tâm lẫn nhau.

Hai người ngồi trên một chiếc xe buýt giao thông đi thi, trên đường Hi Khang ân cần hỏi: “Cậu chuẩn bị thế nào rồi?” (Trường hợp tại nơi công cộng không gọi nick name.)

Tiểu Trư vẫn là đáng vẻ sống chết mặc bay, mí mắt cũng không hạ xuống, “Thế nào thì như vậy.”

Hi Khang tiếp tục hỏi: “Nắm chắc mấy phần?”

“Không nắm chắc.” Tiểu Trư nghĩ tới câu nói sau lưng của anh vẫn thấy tức giận, không nhịn được hờn dỗi nói một câu, “Dù sao học sinh xuất sắc như ngài đây không nhiều.”

Hi Khang nghe ra chế giễu trong lời nói của cô lại liên tưởng đến tính tình âm dương quái khí của cô trong khoảng thời gian này, nhíu mày, “Này, tớ đã chọc gì cậu hả? Cậu làm gì mà phải nói như vậy? Tớ chỉ là quan tâm cậu một chút mà thôi.”

“Hừ, cảm ơn ý tốt của ngài, không cần! Sức lực bản thân bao nhiêu tự mình biết, không vọng tưởng với cao.”

“Từ ‘với cao’ là từ đâu đấy? Thi đại học cũng không phải là lúc so tài thử sức, nói gì mà cao với thấp với ở đây?”

Tiểu Trư thấy anh bắt bẻ mình, có lòng muốn hỏi anh về câu nói sau lưng của anh, nhưng nghĩ chung quanh là người, không muốn để người khác chê cười, ‘hừ’ một tiếng từ trong lỗ mũi, không để ý tới anh nữa.

Hi Khang lo lắng nhìn Tiểu Trư: “Rốt cuộc là cậu làm sao vậy? Có phải đọc sách nhiều quá nên mệt mỏi hay không? Hay là lo lắng cho cuộc thi này? Thoải mái một chút đi, không nên có gánh nặng tâm lý, tớ tin tưởng nhất định cậu sẽ thi tốt.”

Tiểu Trư nghe xong, trong lòng càng không thoải mái, nếu không phải biết sau lưng anh nói mình như thế, thì hôm nay nghe câu này của anh nhất định sẽ rất cảm động. Nhưng là đang trong cảm xúc này mà lại nghe thấy, chỉ cảm thấy toàn là châm chọc.

Tiểu Trư quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không thèm nhìn anh, bỗng sợ hãi, “Chết rồi, bác tài xế ơi, phiền bác mau dừng xe, chúng cháu bị muộn giờ thi tốt nghiệp rồi!”

Bác tài lập tức dừng lại, hai người hứng chịu ánh mắt khiển trách của người trong xe, khom lưng xin lỗi rồi xuống xe. Hành khách trên xe xì xào bàn tán, “Bây giờ coi thường nhau thật, thật là, ham yêu đương đến nỗi giờ thi tốt nghiệp đại học cũng quên mất.”

Xuống xe, Tiểu Trư và Hi Khang vội vã chạy đến ngã bốn đường, vừa vẫy một chiếc xe taxi, Tiểu Trư trách Hi Khang, “Cũng là tại cậu, cậu muốn hại tớ có phải không?”

Hi Khang cảm thấy oan ức, bình thường dù bận rộn nhưng vẫn ổn thỏa, hôm nay như vậy không phải do cô tức giận hay sao? Thở phì phì đáp một câu: “Tại sao tớ phải hại cậu, còn tự hại mình? Cậu đừng có làm loạn lên như vậy có được hay không?”

“Tớ chính là muốn làm loạn đấy, thì sao? Không thích thì cách xa tớ một chút.”

“Cậu, rốt cuộc là cậu bị bệnh gì vậy?”

Đang nói, xe taxi tới, hai người ngâm miệng lên xe. Mỗi người quay đầu nhìn ngoài cửa sổ hai bên, phồng má, nghiêm mặt.

Đến trường thi, còn chưa kịp xuống xe, thầy giáo đã chạy tới, “Hai đứa xảy ra chuyện gì vậy? Bây giờ mới đến trường thi.”

Hai người vội vàng vàng vào trường thi, rất nhanh vùi đầu vào trong cuộc thi, đem những chuyện không vui kia tạm thời để đằng sau gáy. Thi xong, đi ra ngoài, thấy mẹ Hi Khang tới đón bọn họ, thì ra là thầy giáo trong lúc đợi không được đã báo cho phụ huynh. Cho nên môn thi kế tiếp đều có phụ huynh cùng đi, hai người không có cơ hội ở chung.

Rốt cục đã thi xong môn cuối cùng, Hi Khang cảm giác không tệ, muốn hỏi một chút xem Tiểu Trư thi như thế nào, kết quả không thấy bóng dáng Tiểu Trư.

Tuần này nói là đến thăm dì cả ở Sơn Đông*, tuần sau lại đến thăm chú hai ở An Huy*, lần sau lại nghe nói cô vừa đi Hoàng Sơn* xong lại thuận đường đến nhà bạn ở hồ gần đấy. Tiểu Trư chết tiệt, sao mà 5 châu 4 bể đâu đâu cũng có người quen hả? Đi cùng một người đàn ông leo Hoàng Sơn là có ý gì? Hắn tốt đẹp gì sao? Sao không thử nghĩ xem anh cực khổ học tập mười mấy năm cũng nên thoải mái một chút? Hi Khang hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngày ngày bắm lỗ tới lắng nghe động tĩnh trên lầu.

(*Sơn Đông, An Huy, Hoàng Sơn: Các địa danh Trung Quốc)

Tiểu Trư sao mà vẫn chưa trở lại? Tại sao không có cô đầu vô mồm khiến anh cả ngày giống như không còn chút sức lực nào? Ai cũng nói một ngày không thấy như cách ba thu, như vậy coi như đã không gặp Tiểu Trư cả mấy thập kỉ rồi, thật nhớ cô bé!

Tiểu Trư chết tiệt, cậu mau trở lại! Xa tớ cậu cũng có thể chơi vui được sao? Thật muốn hạ độc chú trên người cậu, khiến cậu một bước cũng không thể xa tớ.

Hi Khang bị ý nghĩ của mình hù sợ, tại sao mình lại nghĩ khiến Tiểu Trư không thể rời bỏ mình? Chẳng lẽ, chẳng lẽ bị cô gọi là Tể Khang nhiều năm như vậy thật sự coi mình là thức ăn cho heo, cứ cho Tiểu Trư ăn như vậy sao? Trời ạ, vậy thì quá thảm! Tương lai của anh là ác mộng!

Hi Khang ở trong lòng nghĩ tới tương lai bi thảm, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười thật to.

Hi vọng hi vọng, rốt cục ngày nào đó ở trong công viên thấy cơ thể tròn tròn, đang quơ cánh tay mập ngấn nói chuyện cùng đám bạn, không chút suy nghĩ, ngang nhiên xông qua. Người nào đó đang đưa lưng về phía anh nước bọt văng khắp nơi vừa nói chuyện du lịch vừa qua, càng nghe càng tức giận. Mình ở bên này lo lắng không yên, cô ở bên kia chơi rất vui vẻ.

Chợt nghe câu cuối cùng, người nào đó lòng đầy ước mơ nói: “Mình không muốn thi đỗ đâu, nếu thi rớt đại học, mình sẽ đi Tân Cương* tìm dì của mình, nghe nói nơi đó phong cảnh rất đẹp, thức ăn ngon cũng nhiều, có nho Turpan, lê Korla, mai Kupa, dưa Hami...he he.” Tiểu Trư càng nói càng hưng phấn, dứt khoát nói, “Đến Tân Cương là tốt nhất...”

(*Tân Cương: Một địa danh của Trung Quốc kết hợp của vùng đất trũng, ngày nắng nóng, đêm lạnh. Được biết đến như là “nhà của trái cây”, có rất nhiều hoa quả như mơ, sung, dưa cantaloupe, lê, quả óc chó, anh đào, lựu, nho Turpan, lê Korla, mai Kupa, dưa Hami... rất nổi tiếng và được trồng trên quy mô lớn)

Tiểu Trư chết tiệt này tại sao không phải là cô nhi nhi*? Nếu cô không phải là cô nhi thì cha mẹ của cô có quan hệ thật tốt, cả nước còn có chỗ nào không có người thân thích của nhà bọn họ? Hi Khang nghiêm mặt đập nát mộng đẹp của người nào đó, “Bọn họ cũng ăn thịt dê, cậu đi ăn cái gì?”

(*Ý câu này nói nếu Lâm Tiểu Trư xuất thân từ cô nhi sẽ có rất nhiều bè bạn của trại mồ côi được các gia đình khắp nơi nhận nuôi, vậy nên mới có quan hệ rộng)

“Tớ đây mượn nước trái cây làm cơm ăn, vừa giảm cân vừa làm đẹp! Hừ!” Lâm Tiểu Trư hếch mũi lên trời, ‘hừ’ anh một cái, nói “Nho Turpan khiến tim Lâm Xảo Tiêm tớ say sưa...” Cứ như vậy đi.

Tiểu Trư chết tiệt, đi cùng đám người không liên quan kia còn nói với khí thế ngất trời như vậy, còn anh thì sao? Sao lại có thể cùng một người lạ sống chung một chỗ trong một thời gian dài nhỉ?

Hi Khang lập tức đuổi theo, “Này, Tiểu Trư chết tiệt, cậu định đi đâu?”

“Mắc mớ gì tới cậu?” Lỗ mũi tiếp tục hướng lên trời, không thấy rõ bậc thang dưới chân, vướng chân, mắt thấy Tiểu Trư sẽ phải đụng phải Địa Cầu*.

(*Ngã úp mặt xuống đất)

“Cẩn thận một chút!” Người phía sau nhanh tay lẹ mắt, Tiểu Trư rơi vào trong máng cám heo*. Địa Cầu may mắn thoát khỏi một tai ương.

(* người Hi Khang)

Muốn chết, mùa hè mặc áo mỏng như vậy, anh còn ôm chặt thế nữa? Lòng ngực nóng hừng hực hun khiến cho mặt người cũng nóng bừng. Nếu không phải ngày đó nghe được câu chuyện, thiếu chút nữa sẽ cho rằng anh thấy sắc này lòng tham .

Ổn định, tránh thoát khỏi vòng ôm làm cho người ta nảy sinh ý nghĩ kỳ quái này, một cước bay lên, “Cũng là do cậu làm hại!”

Thuần thực tránh thoát, vỗ lên đầu của cô, “Tiểu Trư chết tiệt, cậu lấy oán báo ân!” Chính là cảm giác này! Những ngày qua tâm trí không yên hóa ra là bởi vì không vỗ cái đầu này.

“Tế Khang thối, tớ cắn chết cậu!” Tiểu Trư cắn lên tay Hi Khang tay. Chính là cảm giác này, những ngày qua ăn không biết vị hóa ra là bởi vì chưa được ăn món ăn khai vị này. Đều do Tế Khang thối, anh gọi cô Tiểu Trư, được lắm, coi như cô thích ăn cám heo .

Hai người đang suy nghĩ linh tinh bỗng một tiếng thét chói tai vang lên, “Hi Khang, hai đứa đang làm gì thế?”

Hồngбет, sao lại bị bắt gặp trong lúc này, lại còn đang trong bụi cây nhỏ trong trường học nữa.

Hai người quay đầu lại, tay Hi Khang còn đang ở trong miệng Tiểu Trư.

Là mẹ của Hi Khang, khuôn mặt lên án nhìn Tiểu Trư. Đứa con ngọc thụ lâm phong*, thông minh tuyệt đỉnh, nho nhã lễ độ, phong độ nhất lưu, tiền đồ vô lượng... Đứa con ngoan làm sao lại thích đứa con gái hết ăn lại nằm, khuôn mặt xấu xí, lời thôi lếch thếch, lời nói thô bỉ, không biết cầu tiến... như vậy?

(*ngọc thụ lâm phong: cây ngọc đón gió)

“A, không làm gì hết.” Hi Khang cuống quýt rút tay về, đứng dậy đi lên hai bước.

Trong mắt Tiểu Trư hiện lên một tia bi thương, nhanh chóng che dấu, quyết miệng nói: “Đáng ghét, hừ!”

Hi Khang nghe xong trong lòng không vui, lại dám ghét anh? Cũng quay đầu, “Cậu mới đáng ghét, hừ!”

Hai người tan rã trong bất hòa.

Phía sau người mẹ trong lòng buồn bực, nhìn dáng vẻ của bọn họ, rõ ràng chính là một đôi hoan hỉ oan gia*. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự sẽ kết thông gia với gia đình quái dị kia? Nhìn cái nhà đó đi, nam chủ là thiên tài, nhưng đem trí thông minh để dụ dỗ vợ. Nữ chủ dung mạo như thiên tiên**, nhưng dung lượng trong não nghịch với dáng vẻ bên ngoài, hơn 40 tuổi còn ngây thơ vô cùng. Sinh con gái cũng không di truyền cho cái gì, may nhờ đầu óc di truyền từ cha, cuối cùng có chút ít trí thông minh. Nhưng lại xấu

tính, làm sao có thể xứng đôi với con mình hả? Ông trời ơi, ngàn vạn lần hãy phù hộ nha đầu kia thi không đậu, thi rớt vào Phục Đán đi!

(* Hoan hỉ oan gia: Tình nhân)

(**thiên tiên: Thần tiên trên trời)

Người xem náo nhiệt, xì xào bàn tán.”Tớ đã nói hai người họ có vấn đề mà!”

“Không sai, cậu nhìn Hi Khang bình thường chừng chặc, nhưng đụng đến con bé họ Lâm thì giống như thay đổi hẳn.”

“Tớ đoán sau khi bọn họ tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn.”

...v.v...

Mẹ nghe hết mấy lời bàn tán của mọi người, tâm tình buồn bực, chuẩn bị trở về nhà tìm Hi Khang nói chuyện một chút. Lại nhìn con trai sinh hờn dỗi, nhưng ánh mắt vô tình liếc về hướng nha đầu kia, rõ ràng chính là đáng về đang yêu. Coi là vậy đi, bây giờ cũng không còn cách nào, nói không chừng chỉ là nhất thời cảm thấy hứng thú, đi qua rồi thì cũng sẽ không xảy ra. Nhờ đâu can thiệp lại kích thích ý chí trong lòng con đại, đến lúc đó bọn họ vội vàng chống lại áp lực, ngược lại có cơ hội tìm ra khác biệt ở trong lòng, biết đâu chuyện còn phức tạp hơn. Từ nhỏ đến lớn anh cũng không cho bà quan tâm quá đáng, cứ tạm tin tưởng anh đã, để cho chính anh quyết định đi.

Đến ngày công bố kết quả thi tốt nghiệp trung học, Hi Khang tìm được người em vợ của đứa cháu của cha chồng của người em họ của mẹ* đang làm công việc tuyển sinh, đồng ý sau này thay con ông phụ đạo, 1 tiếng trước biết được điểm thi đại học, nhân tiện đi hỏi Tiểu Trư.

(*người em vợ của đứa cháu của cha chồng của người em họ của mẹ: cái này đã được bạn Mã dịch dàng hoàng từ tiếng Trung đấy ạ -- quan hệ gì mà lằng nhằng thế ==)

Thật ra thì anh cũng không lo lắng thành tích của mình, nhưng hôm nay Tiểu Trư nói muốn đi Tân Cương khiến anh rơi vào một bóng ma. Người có lúc thất thủ, ngựa có lúc vấp ngã, nhờ đâu Tiểu Trư thật sự thi không tốt, chạy đến Tân Cương thì làm sao bây giờ? Tiểu Trư không ăn thịt dê, cô sống thế nào bây giờ? Tân Cương xa như vậy, muốn gặp cũng rất khó. Dân tộc Uyghur đẹp trai như vậy, Tiểu Trư chết tiệt thấy sắc quên nghĩa mà dứt khoát ở lại đó thì phải làm sao bây giờ? Còn dân tộc thiểu số tương đối nóng tính, Tiểu Trư chết tiệt ngứa miệng không cần được, nhờ đâu lại đắc tội với họ, hậu quả có thể rất nghiêm trọng.

Không được, anh phải chuẩn bị, nhờ đâu có biến, tuyệt đối không thể để cho Tiểu Trư chết tiệt đến Tân Cương đi độc hại anh em dân tộc thiểu số, làm hỏng tình đoàn kết giữa các dân tộc.

Tốt, tốt, Tiểu Trư thi cũng không tệ, cùng lắm chỉ kém mình mấy phần, cùng nhau vào Phục Đán không thành vấn đề. Tảng đá cuối cùng trong lòng Hi Khang rốt cục cũng rơi xuống.

Nhưng xem ra tảng đá rơi xuống đất quá sớm, còn rơi thẳng vào chân anh. Tiểu Trư chết tiệt không nói mà sửa lại nguyện vọng, trúng tuyển trường đại học Tây Y Trung Quốc. Hi Khang cầm lấy giấy tuyển sinh của Tiểu Trư mà giận đến đỉnh đầu bốc hơi. Tiểu Trư chết tiệt kia sa đọa, không muốn ở đầu bảng, mà còn chạy đến vùng bốn địa.

Bác Lưu gác cổng lo lắng nhìn anh, “Hi Khang, cậu có phải bị cảm nắng hay không, sắc mặt khó coi như vậy.”

Hi Khang mím môi, một phát xoay người rời đi. Bác Lưu không yên lòng nhìn bóng lưng của anh, đứa trẻ này nhất định là bị bệnh, ngay cả câu hẹn gặp lại cũng quên nói, từ trước cho tới nay anh đều là một đứa trẻ có lễ phép.

Hi Khang nắm giấy tuyển sinh của Tiểu Trư thật chặt, cảm thấy nó giống như bàn là, là bóng cả tay anh. Thật muốn xé rách hay ném nó vào rác. Tiểu Trư chết tiệt, lại dám đối với mình như vậy! Quá đáng, thật quá đáng! Cho dù muốn học y, không phải Thượng Hải cũng có đại học y hay sao, cũng không kém đại học Tây Y Trung Quốc, tại sao lại đến nơi xa như thế? Sớm biết như vậy, không bằng ban đầu không khuyên cô, cô không thi đại học, ít nhất còn có thể sống tại Thượng Hải. Hoặc là dứt khoát không thi đỗ, thi trượt,

chỉ cần không đi Tân Cương, cùng lắm thì sau này mình nuôi cô là được. Tiểu Trư chết tiệt, không có tim, không có phổi, cũng không hiểu tấm lòng người ta một chút gì! Tức chết, tức chết anh.

Hi Khang lượn ba vòng ở trong vườn hoa, coi cảnh liễu đang rủ xuống thành cổ Tiểu Trư mà vẩn gây một phen. Di Tiết làm công việc quét dọn vệ sinh chỉ vào tấm bảng bên cạnh nhắc nhở anh, “Không được hái hoa bẻ cành.”

Anh hung dữ trừng mắt một cái, di Tiết bị làm cho sợ đến khẽ run rẩy. Ôi chao, Hi Khang hôm nay uống nhầm thuốc hay sao vậy, ngày thường hào hoa phong nhã tại sao có thể có vẻ mặt hung dữ như vậy? Sau này phải cách anh xa một chút, như vừa bị giới axit sunfuric vậy, cũng khó bào chữa rằng Hi Khang không phải là biến thái. Không thể trâu vào, đi nhanh lên.

Hi Khang vừa lượn hai vòng, bóp nát mấy đóa hoa, xác định mình sẽ không phạm phải tội ngộ sát mới mang theo cơn giận còn sót lại chạy đến nhà Tiểu Trư mà chất vấn, mở cửa chính là mẹ của cô.

Mẹ Tiểu Trư thân thể thon thả, ánh mắt như vẽ, cười tươi như hoa, mặc một bộ váy liền in hoa màu phấn và xanh, nhìn qua thì giống như một cô gái mới hơn 20 tuổi. Lúc mở miệng thì càng thấy giống, ngữ điệu mềm mại, giọng nói dịu dàng, “Hi Khang, con tới rồi, tìm Tiểu Trư à? Nó ở trong phòng, mau vào thôi.”

Mỗi lần nhìn thấy mẹ của cô, anh cũng sẽ cảm thán, ai cũng nói ‘nếu muốn biết vợ của cậu khi già thì như thế nào, thì hãy nhìn mẹ vợ’. Bất cứ ai muốn tin câu nói này thì lấy Tiểu Trư về nhà là sẽ hiểu rõ nhất. Nhìn mẹ của cô, vừa ôn nhu, vừa xinh đẹp, tâm tư đơn thuần dễ bị gạt. Chớp mắt một cái đã đưa một người con trai dễ dàng vào phòng ngủ của con gái cô như vậy. Còn Tiểu Trư thì giống ở chỗ nào chứ, mỗi ngày một tỉnh, anh đến bây giờ còn như lọt vào trong sương mù không thấy đường. Tiểu Trư chết tiệt đến tột cùng đang giở trò quỷ gì?

Tiểu Trư đang nằm ở trên giường, ánh mắt mờ mịt không biết nghĩ cái gì, nhìn thấy Hi Khang đi vào cũng không động đậy, miễn cưỡng hỏi: “Cậu tới làm gì?”

Tiểu Trư chết tiệt, một chút hình tượng cũng không để ý, cứ nằm như vậy, muốn nhử ác hổ nhào vào dè sao? Nhìn dáng vẻ này thử hỏi sao khiến người ta yên tâm để cô đi xa? Một chút để phòng cũng không hiểu. Nguy hiểm, quá nguy hiểm!

Hi Khang cầm lấy giấy báo trúng tuyển đặt trước mũi cô, “Đây là chuyện gì? Tại sao cậu lại đổi nguyện vọng?”

Cô giật lấy tờ giấy báo, tiện tay ném tới bên gối, “Tớ thích thế, tớ thấy vui! Mắc mớ gì tới cậu?” Không nhìn thấy người ta đang hỏi hận sao?

“Có trời mới quản nổi cậu!” Hi Khang đá cửa đi ra ngoài. Chết tiệt, chết tiệt! Tiểu Trư chết tiệt không tiếc một chút gì sao? Cho dù bỏ được cha, mẹ, cậu cũng bỏ được tớ sao? Tiểu Trư không có tim không có phổi đi chết đi! Anh...không bao giờ... thêm để ý đến cô nữa!

Người ở phía sau giận đến mức nước mắt trào ra, Tế Khang thối, người ta sắp xa xứ mà anh còn hung dữ như vậy! Nếu không phải vì hờn giận anh, tại sao người ta phải đi sửa nguyện vọng chứ? Tế Khang thối, cô...không bao giờ...thêm để ý đến anh nữa! Quên đi, kệ anh, xem giấy báo đã. Trời ạ! Không thể nào? Khóa bảy năm, sao không bớt đi một chút? Bảy năm sau, Tế Khang thối có thể có con rồi. Oa oa, hối hận, nhìn không được, cô muốn khóc lớn một trận.

Hôm sau, Hi Khang biết chuyện Tiểu Trư sẽ học những bảy năm, trong lòng lại càng tức giận, Tiểu Trư chết tiệt tuyệt đối là người không có lương tâm nhất trên thế giới! Có bản lĩnh thì chết luôn bôn địa đó đi, đừng có trở về.

Hai người không thèm nhìn nhau cho đến một ngày không thể không gặp ở cầu thang.

“Tiểu Trư chết tiệt, sao cậu vẫn lười thôi như vậy? Cậu tốt xấu cũng nên chú ý hình tượng một chút, đi ra ngoài cũng đừng làm xấu mặt người Thượng Hải.”

“Tế Khang thối, cậu coi như đẹp trai đi, nhưng cậu cũng nên rèn luyện, đừng làm cho người khác cho là con trai Thượng Hải đều giống như cậu vậy.”

“Hừ! “

“Hừ!”

Tế Khang thối/Tiểu Trư chết tiết, sao mà một chút luyến tiếc cũng không có? Thật là lãnh khốc vô tình!

8. Chương 8

Lâm Tiểu Trư bắt đầu cuộc sống ở đất khách trong đại học, rất không vui. Ban đầu chỉ nhìn thấy làm bác sĩ ‘đảm bảo thu hoạch dù hạn hay lụt’, không nghĩ tới có nhiều chuyện như vậy. Cực khổ vô cùng! Cũng do Tế Khang thối làm hại! Tiểu Trư đi thực tập giải phẫu, một đao, một đao, một đao, ta cắt, cắt, cắt...

Hi Khang thích cuộc sống đơn giản trong đại học của mình, nhưng anh cũng chẳng lấy làm vui. Không có chuyện gì, anh chỉ biết đi dạo trong yên lặng trong bụi cây nhỏ, không còn nhìn thấy Tiểu Trư chết tiết đi hù dọa những đôi đang yêu, càng cảm thấy mình cô đơn chiếc bóng. Tiểu Trư chết tiết, khi cô trở về nhất định phải bóp chết cô!

Ngày nghỉ lễ tháng mười một*, Lâm Tiểu Trư không về, nghe nói cùng bạn học đi cắm trại. Sau đó gửi tới mấy tấm hình, cười đến run rẩy cả người. Hi Khang sang hỏi chú Chú Lâm về mấy bay thì thấy ảnh chụp. Trong lòng lửa giận bùng hực.

(* Chắc là nghỉ đông :-?)

Tiểu Trư chết tiết, làm sao mà vui vẻ như vậy? Thư cũng không viết lấy một phong, ảnh cũng không gửi một bức, còn phải khiến anh mệt nhọc giả bộ không hiểu thăm thính tin tức từ chú Lâm. Chẳng lẽ cô cũng không muốn biết tin tức của mình sao? Quả là thiên hạ vô tình! Ôi chao, nhân lúc chú Lâm không để ý, anh vội vàng giấu đi một tấm ảnh. Tiểu Trư chết tiết, cậu không gửi thì tớ hết cách sao? Hừ!

Cầu sao, cầu trăng, cầu tối nghỉ đông, Tiểu Trư chết tiết có trở về không?

Ban đêm, Hi Khang ở trong vườn hoa, nhìn thấy ba mẹ Tiểu Trư tan việc trở về, làm bộ vô tình đụng trúng, tiến lên chào hỏi: “Con chào chú, con chào dì, tan ca rồi ạ.”

“Hi Khang, con nghỉ rồi sao?” Mẹ Tiểu Trư thấy Hi Khang thì rất vui vẻ, cậu thanh niên ưu tú này rất có thể sẽ thành con rể của mình.

“Dạ, vừa mới hôm nay ạ.” Nên nói thế nào để vừa có thể hỏi thăm được tin tức Tiểu Trư lại không để cho người ta cảm giác mình đang quá quan tâm nhỉ?

Cha Tiểu Trư một cái đã nhìn ra tâm tư Hi Khang, nhìn một lần đã khẳng định anh đang muốn thăm thính tin tức Tiểu Trư, vì mục đích lên làm bố vợ nên rất tích cực phối hợp, “Tiểu Trư cũng nghỉ từ hôm nay rồi, trưa mai có thể về ăn cơm nhà.”

“Dạ, vậy sao ạ?” Hi Khang ra vẻ bình thản, vừa quay đầu đã cười đến rách cả miệng. Thật tốt quá, không tốn công đã vất vả giả bộ, Chú Lâm thật là một người tốt.

Hi Khang cả đêm trằn trọc, tưởng tượng khi Tiểu Trư nhìn thấy mình sẽ có vẻ mặt gì. Nếu cô sẽ nở nụ cười lỗi tay anh và nói nhớ anh muốn chết, vậy anh cũng sẽ ngửa đầu gãi gãi nói cho cô biết, cũng có một chút nhớ cô. Nếu cô dám không nhớ anh chút gì, anh sẽ ngày ngày đi theo cô, làm phiền cô, xem cô còn dám không nhớ anh hay không!

Rất trễ mới ngủ thiếp đi, rất sớm đã tỉnh lại, chờ đến khi mặt trời mọc. Thật vất vả mới thấy mặt trời, sao lại chậm như vậy? Chờ...chờ... rốt cục đợi đến buổi trưa, đang muốn đi dò thăm thật hư của Lâm gia, nửa đường thì mẹ gọi anh đi mua tương. Anh chạy nhanh đến siêu thị sau chung cư rồi trở lại, đưa lọ tương cho mẹ, vội vàng chạy sang nhà họ Lâm.

Tại sao có thể như vậy? Tiểu Trư đi ra ngoài, nói là bắt tàu đi Tô Châu chơi cùng bạn học. Tiểu Trư chết tiết, cùng bạn học của cô với mình ai lâu gặp hơn, cô còn theo người ta đi ra ngoài? Không có lương tâm, không có lương tâm!

Ngày ngày liếc mắt trước đường, tới khi nghe thấy tiếng động trên lầu, rốt cục có ngày nhìn thấy bóng hình xuất hiện hư hự thực thực kia. Thị lực quá kém khiến anh không thấy rõ, không sao, anh còn có ống nhòm. Là cô, thật là cô!

Chạy nhanh xuống lầu, lúc đến gần thì bước chân trở nên nhẹ nhàng tinh tế, anh đáng giá, Tiểu Trư hình như đã trở nên đẹp hơn, để tóc dài, ánh mắt sáng hơn, làn da trắng, vóc người nhỏ hơn. Tiểu Trư chết tiệt, không có mình nhưng vẫn có thể sống dễ chịu như vậy, hừ, càng muốn giận cô!

Hai tay đập vào nhau ra vẻ tùy ý, “Ô, đây không phải là Lâm Tiểu Trư sao? Làm sao không gặp mới vài ba ngày mà cậu đã thụt lùi như thế a?”

Tiểu Trư từ xa xa đã nhìn thấy một người chạy tới, nhìn kỹ thì ra là anh! Người này so sánh với trước kia, da đen đi một chút, hơi có vị đàn ông, ánh mắt sắc bén, lại rất phong độ, người khác nhìn vào sẽ khiến tim đập nhanh, nhưng sao mà anh nói khó nghe đến thế?

Lấy độc trị độc, “Wow, là Tế Khang thôi à, tớ dụi mắt xong cũng nhìn ra cậu lắm chuyện hơn trước nha.”

“Hừ!”

“Hừ!”

Tế Khang thôi, phí công người ta đuổi khéo bạn học mà vội vội vàng vàng trở về, lại nghe được một câu như vậy? Tức chết!

Tiểu Trư chết tiệt, phí công tớ mong đợi nhiều ngày như vậy, lại nghe được một câu như vậy? Quá thất vọng!

Hai người mặt nhăn nhó đi vào chung cư, cùng nhau vào thang máy, Tiểu Trư trừng anh một cái, “Này, Tế Khang thôi, cậu đi theo tớ sao?”

Mặc dù đúng là đi theo cô, nhưng tuyệt không thể thừa nhận, ai biết được Tiểu Trư chết tiệt này có chê cười anh hay không? “Ai đi theo cậu? Nhà tớ cũng ở bên kia.”

Tiểu Trư hết đường chối cãi, aizzz, chuyện gì xảy ra? Sao mà vừa thấy anh đã khẩu thị tâm phi*? Thật ra thì mình rất muốn sống một nơi với anh, hơn nữa xa anh cũng không ít rồi, quyết định sau này không xa anh nữa. Năm nay, cô chỉ có thể thông qua cha mẹ mà nghe chuyện của anh, nghe nói anh rất nhớ mình, còn len lén giấu một tấm ảnh của mình. Chuyện này có chứng minh anh rất để ý mình hay không? Tế Khang thôi, anh cũng có ảnh, sao không gửi cho người ta một tấm? Chẳng lẽ anh nhớ người ta, người ta không nhớ anh sao?

(*khẩu thị tâm phi: Nghĩ một đằng nói một nẻo)

Tiểu Trư ủy khuất cong miệng, ý giận dỗi lườm anh một cái. Ai ngờ đúng lúc, ánh mắt hai người vừa vặn khớp nhau.

Mặt Tiểu Trư trở nên hồng rực, Tế Khang thôi, sao lại nhìn người ta như vậy? Hình như, hình như muốn hút cả hồn người ta...

Tim Hi Khang thỉnh thoảng nhảy dựng lên, Tiểu Trư chết tiệt, đây là ánh mắt gì? Thế này người ta sao mà chịu nổi? Làm cho người ta không nhịn được, không nhịn được mà nghĩ...

Muốn nghĩ cũng không kịp nữa rồi, thang máy vang lên tiếng “Tinh”, đến tầng nhà Hi Khang, Hi Khang mặc dù không muốn rời khỏi Tiểu Trư, lại sĩ diện, cắn răng ra khỏi thang máy. Anh sợ bị Tiểu Trư nhìn thấy bản thân không phải là bô, không dám quay đầu lại, cho nên không nhìn thấy người trong thang máy cũng cắn răng, oán hận nhìn anh rời đi.

Tế Khang thôi! Không quay đầu lại đi, cậu nếu có lòng sao không mở miệng trước? Chẳng lẽ để cho nữ đuổi ngược nam? Không biết quan tâm người ta một chút nào!

Hi Khang về đến nhà, nhìn cái gì cũng thấy hiện lên ở trước mắt là ánh mắt nhìn anh vừa rồi của Tiểu Trư. Tiểu Trư đến tốt cùng tại sao nhìn mình như vậy? Gọi điện cũng không được. Bằng trực giác của mình, cô hẳn là cũng có ý với anh. Không được, phải đi hỏi cho hiểu mới an tâm.

Hi Khang lại cười đến rách cả miệng, nhấc chân muốn sang nhà họ Lâm, lại tới cửa thì ngừng. Không được, Tiểu Trư rất mạnh miệng, chắc chắn sẽ không thừa nhận, còn có thể bị cô cười nhạo. Không thể đi!

Hi Khang lúc này giống như có móng tay đang cào vào tim ngứa xức, đứng ngồi không yên, còn cầm một bông hoa vừa ngắt cánh vừa bói “Đi, không đi”. Ăn một bữa tối không biết vị xong, một ý nghĩ lóe sáng, nhớ tới có một vấn đề sâu xa cần chú Lâm giải đáp, tuyệt đối không phải vì thấy cô, tuyệt đối không phải! Vì anh là một thanh niên học giỏi có ý chí cầu tiến.

Hi Khang gõ cửa nhà họ.

Vào cửa thấy cả nhà đang xem ảnh Tiểu Trư, cũng vào nhìn một chút. Không phải thói quen của người Trung quốc chính là muốn nói chuyện chính cũng phải hàn huyên tào lao đôi câu à? Anh là thanh niên có truyền thống tốt.

Chuyện gì xảy ra? Tại sao có ba tấm là ảnh cô chụp chung cùng một đứa con trai? Tiểu Trư chết tiệt có phải ‘ăn vụng’ hay không? Xu hướng ghen tỵ bật ra khỏi miệng: “Anh ta là ai vậy?”

“Mắc mớ gì tới cậu?”

Lại là này câu, không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng: “Làm sao không liên quan đến tớ? Cậu chẳng lẽ không biết tớ thích cậu sao?”

Xong, vọng lại là ma quỷ, không biết Tiểu Trư chết tiệt kia có cười nhạo mình không? May mà cô chú Lâm không biết đã đi từ lúc nào, hy vọng còn có thể còn bảo vệ chút thể diện.

Có giọng nói líu nhíu vang lên “Cậu không nói làm sao tớ biết?”

Tiểu Trư không cười nhạo anh, xấu hổ đỏ mặt, giống như bị bắt nạt, giống như làm nũng nhìn anh.

Vạn tuế! Thể diện được bảo vệ.

Anh không biết kia lúc anh gào lên vừa nãy sớm vang tận cửa sổ, mẹ ở lầu dưới cảm thấy lạnh run, ác mộng thành sự thật. Cha mẹ Tiểu Trư ở phòng bếp ngây ngốc một chút sau đó ôm nhau ăn mừng: “Rất cực có người cần Tiểu Trư nhà ta rồi.”

Hàng xóm cảm ổng nghe nhanh chóng lan truyền ra ngoài, “Ôi chao, biết không? Hi Khang rất cực khổ lộ với nha đầu họ Lâm! Aizz, chờ chúng nó mà chúng ta mệt chết đi được.”

“Thật sao, thật tốt quá, xem bọn nó ầm ĩ từ nhỏ đến lớn, cuối cùng ầm ĩ cũng ra kết quả rồi. Ôi chao, đúng rồi, nha đầu Lâm gia có đồng ý không?”

“Ai nha, tôi vội vàng tới nói cho bác biết, quên nghe hết rồi. Chắc là đồng ý đấy? Hi Khang tốt như vậy.”

“Cũng không nhất định, nha đầu kia thường bắt nạt Hi Khang mà.”

“Ai nha, bác không hiểu đâu, nó là vì muốn Hi Khang chú ý đấy. Giống như chuyện có thằng bé thích đứa bé nào ý mà cố tình kéo bím tóc nó ý.”

“A, cũng đúng nha.”

... Các mẫu tám chuyện lấy Tiểu Trư làm trung tâm khuếch tán ra phía ngoài.

Phòng ốc cách âm thật sự quá kém.

Hi Khang giờ phút này chỉ thấy Lâm Tiểu Trư, không nghĩ tới lúc cô cong trứ còn rất mê người, ôm lấy cô, mềm mại thật.

“Cậu cũng thích tớ có phải hay không? Có phải hay không? Không cho cười! Nói mau, nếu không đừng hối hận. Không nói có đúng hay không? Đừng có nói tớ không cảnh cáo cậu trước nha?” Anh ngấn lấy miệng của cô, khiến cô có muốn nói cũng không kịp.

Uhm uhm, miệng của Tiểu Trư giống một vị thuốc, một vị thuốc ngon. Lần thứ nhất lướt qua, ngừng lại, tâm thần sáng khoái, lần thứ hai từ mỏng vào sâu, cảm xúc sục sôi, lần thứ ba cảm xúc sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, vui vẻ hạnh phúc...

Đang lúc nụ hôn nồng cháy, trái tim loạn nhịp, có người một bên ho ra tiếng. Tiểu Trư “Áck” một tiếng đẩy anh ra chạy vào phòng ngủ.

Trong ngực chợt thấy mát mát, Hi Khang tức giận giương mắt nhìn, hóa ra là nhạc mẫu đại nhân tương lai, vội vàng đứng dậy lúng túng cười, “Dì...”

Nhạc mẫu đại nhân xinh đẹp đưa cho anh một gói bao cao su, “Dì chỉ muốn nhắc nhở hai con, đừng quên dùng cái này.”

Hi Khang vừa nhìn đồ chơi kia, mặt hồng rực, nhảy dựng lên xông về ngoài cửa, “A, gặp lại dì sau nha!”

Nhạc mẫu đại nhân ngây thơ giơ tay về phía không trung, “Hi Khang sao vậy? Bọn họ bây giờ quả thật không thích hợp có con mà.”

Thiên tài nhạc phụ đại nhân thở dài, người phụ nữ dễ thương này không phải ai cũng có thể thưởng thức.

Nhạc mẫu đại nhân ngẩn ngơ nhìn vừa tức giận nói với nhạc phụ đại nhân: “Thật sự oan gia thì không gặp có phải hay không, xem bọn nó vẫn cãi nhau ầm ĩ, em sợ bọn nó nhất thời bị hấp dẫn lẫn nhau, không thấy thật lòng.”

Nhạc phụ đại nhân yên tâm nói, “Đúng vậy, anh cũng vẫn do dự không biết có nên nhắc nhở bọn họ hay không, tốt rồi, hai đứa không tính là quá ngu dốt, bây giờ rốt cục có thể yên tâm.”

Trong phòng ngủ, Tiểu Trư nghe được lời cha mẹ, đỏ mặt cười. Ôi, oan gia, thật đúng là oan gia. Cô tưởng tượng mình là nữ chính trong một vở kịch, nhấc ngón tay như hoa lan, chỉ vào trán nam chính Hi Khang nũng nịu hát: “Tiểu oan gia đa tình lắm chứ kia, chộc cho người ta tiều tụy, sao có thể dẫu nổi em. Sao biết anh, một nửa là chân thật mà một nửa là giả.”

Ai, cái đôi oan gia này, nếu là anh nói sớm với mình một chút cũng sẽ không đi học xa như vậy. Còn phải nhiều năm nữa mới xong, sao lòng đã sớm sinh tương tư? Oan gia!!!

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau, mẹ Hi Khang một đêm ngủ không ngon, nhìn con trai hăng hái mà có chút buồn bực, aizzz, mặc dù không thích nha đầu kia, nhưng cũng không thể làm theo các bậc gia trưởng phong kiến mà can thiệp vào chuyện tình cảm của con cái được, chỉ có thể theo anh.

Hi Khang chú ý tới vàng mắt thâm quầng của mẹ, chủ động đến chợ nhỏ sớm một chút, phát hiện đi dọc theo đường đi thấy mọi người cười với anh có một ẩn ý. Đi qua họ rồi, anh cũng có thể cảm giác được những ánh mắt kia đang dừng lại trên người anh. Khiến cho Hi Khang có chút nghi thần nghi quỷ, kiểm tra mình trên dưới một lần, đi về phía cửa hàng có tủ kính bằng thủy tinh nghiêng người nhìn một chút. Trên mặt không có nốt, quần kéo khóa đầy đủ, sau lưng cũng không bị dán giấy, rốt cục là bọn họ đang nhìn cái gì?

Đến tiệm tạp hóa còn kỳ quái hơn, rõ ràng anh chỉ muốn mua 3 cái bánh quẩy thêm một ít sữa chua, ông chủ tiệm tạp hóa lại cho anh 3 cái bánh quẩy, một bạch bánh bao, một hộp sữa chua thêm một túi sữa đậu nành.

Anh chỉ vào bánh bao cùng sữa đậu nành, “Bác ơi, cháu không mua những thứ này.”

Ông chủ không khách khí tính tiền những thứ còn lại, nói “Cái này là của lão Lâm, cậu chuẩn bị làm con rể người ta còn không mau đi hiếu kính?”

“Hà?” Hi Khang lập tức đỏ mặt, chuyện gì xảy ra? Hôm qua mới tỏ tình, làm sao hôm nay ngay cả ông chủ tiệm tạp hóa cũng biết? Chẳng lẽ, chẳng lẽ dọc theo đường đụng phải những người đó cũng bởi vì biết chuyện này rồi nên mới cười khúc khích như vậy?

Hi Khang cảm giác da đầu từng đợt tê dại, giấu đầu hở đuôi hỏi một câu: “Bác ơi, lời của bác là có ý gì?”

Ông chủ cười ha ha một tiếng: “Hi Khang, cậu không nên giấu nữa, chúng tôi cũng biết cả rồi.”

Cũng...cũng biết rồi? Hi Khang lão đảo một phen, những người bên cạnh tốt bụng đỡ lấy anh, “Coi chừng, sữa rất nóng, đừng có làm đổ đấy.”

Bác Lý đi mua hàng sớm cũng quan tâm một câu, “Kìa, Hi Khang đỏ mặt rồi, không tốt đâu? Ai nha, không cần vội, các cậu nhịn đến lên đại học mới bắt đầu yêu đã rất khó khăn rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cũng nghĩ rằng hai đứa sẽ yêu sớm hơn cơ, ai biết hai đứa có thể nhịn như vậy, nhịn đến bây giờ mới nói.” Cô Lưu* phụ họa.

(* Nguyên văn là sư mẫu, tức vợ của thầy Hi Khang)

Lại thêm một trận tám nhảm, “Nhưng mà Hi Khang à, hai đứa như vậy, sao mà không cùng một trường học vậy?”

“A, chuyện này, chết, không đi nhanh sữa sẽ lạnh hết, cháu về trước đây.” Hi Khang mang theo khuôn mặt đỏ đến độ sắp rỉ máu chạy trốn chết, trở về nhất định phải điều tra xem nhà Tiểu Trư có bị đặt máy nghe trộm hay không, sao mà qua một đêm mà ai cũng biết vậy? Còn nữa, có ra khỏi cửa cũng nhất định phải kéo Tiểu Trư đi cùng, nào có đạo lý ở đâu mà hai người yêu nhau lại để cho một mình anh chịu trận?.

Máy nghe trộm dĩ nhiên tìm không được, Hi Khang ra cửa cũng quên không gọi Tiểu Trư. Sau lần đầu tiên xác lập quan hệ cùng Tiểu Trư ra cửa, hai người còn ngại ngần chưa muốn thể hiện cho ngoài biết, khoảng cách giữa nhau là 10 centimet ý tứ ý tứ.

Mọi người nhìn thấy...

Hoặc mỉm cười, “Chúc mừng hai người!”

Hoặc cười giả tạo, “Tôi sớm biết các cậu ở chung với nhau mà, he he!”

Hoặc cười trộm, “Hi Khang lúc tỏ tình rất to nha.”

Chính là không ai sợ hãi, kinh ngạc, hoặc ngạc nhiên. Thật giống như người nào cũng cho rằng bọn họ là một đôi rất đẹp. Ngay cả cậu nhóc Tiểu Minh mới mười tuổi sống dưới nhà Hi Khang cũng vui vẻ nói một câu, “Anh nói chị là con heo nhỏ, chị nói anh là cám heo, heo ăn cám heo, cám heo nuôi heo. Ha ha, sau này nhà bọn họ sẽ gọi là chuồng heo, bọn họ sinh em bé sẽ gọi là heo, ha ha!”

Tiểu Trư vừa thẹn vừa tức, Hi Khang đã được chứng kiến trước một hồi, có chuẩn bị tư tưởng đầy đủ, cũng là coi như trấn tĩnh, nhẹ nhàng đá Tiểu Minh một cái, “Nói hươu nói vượn!” Quay đầu nói nhỏ bên tai Tiểu Trư bên, “Sau này con của chúng ta gọi là Rolls-Royce* được đấy.”

(*Rolls-Royce: phiên âm: luō luō – La La)

Tiểu Trư hơn xấu hổ, liếc xéo anh một cái, giận trách nói: “Nói linh tinh gì thế?”

Hi Khang cũng ý thức được mình đường đột, đỏ mặt, cười “he he” hai tiếng, giả bộ ngu ngơ đi qua.

Một hồi sau, hai trở dần quen thuộc, trải qua vài câu trêu chọc của mọi người xong, hai người cũng thể hiện rất hào phóng, mỗi ngày ra vào tay nắm tay, nghiêm nhiên trở thành một cặp đôi ngọt ngào.

Tết đến, có một gánh xiếc nhào lộn đến Thượng Hải biểu diễn, hai người mua vé đi xem. Đi sớm hơn 2 giờ, đi dạo ở miếu thành hoàng. Miếu thành hoàng vẫn náo nhiệt như vậy, đi ngang qua khu thực phẩm làm Hi Khang nhớ tới mấy năm trước, khi đi xem xiếc thú, Tiểu Trư rất thích ăn những thứ đồ ăn vặt kia, xem ra vệ sinh lành đường dạy cô mấy năm trước được cải thiện không ít, liền quyết định dung túng bạn gái một chút, chủ động đi mua. Ngược lại Tiểu Trư ngăn anh lại, học Y nửa năm, Tiểu Trư bây giờ đã không còn ăn những quán ven đường.

Hai người một đường tay nắm tay, mua vài món đồ thủ công mỹ nghệ, ví dụ như móc chìa khóa đôi, điện thoại di động đôi, cốc chén các loại..., cũng là loại có cặp cho tình nhân. Lại còn chụp một đồng sticker, sau đó dán vào tay của đối phương. Những tấm hình ngọt ngào ảnh chung dán ở phía trước, vừa nhìn cũng biết người này đã có chủ; những tấm hình dễ thương của mình thì dán phía sau, có thể nhìn tùy lúc.

Vào hội trường, bỗng đã chuẩn bị sẵn, nhưng lúc này là hai người ăn chung một bịch. Tiết mục nhào lộn mặc dù đặc sắc, lại không thể hấp dẫn hết sự chú ý của hai người, thỉnh thoảng bởi vì tay chạm vào trong bịch bắp rang bơ mà lại trao đổi với nhau một ánh mắt ngọt ngào.

Con chó nhỏ trên sân khấu đang biểu diễn tiết mục biết số*, Hi Khang nhớ tới mấy năm trước nhìn con chó nhỏ đuổi theo khúc xương mà nẩy xúc cảm, liền nói cho Tiểu Trư nghe, thấy Tiểu Trư cười khanh khách. Cuối cùng Hi Khang cảm thán một câu: “Aiz, tớ may mắn hơn con chó nhỏ kia duy nhất là rốt cục đã ăn được khúc xương này.”

(*Người điều khiển giơ một con số, con chó tùy vào số đưa ra sẽ sửa lên mấy tiếng chính là số đấy)

Tiểu Trư hờn dỗi dầm nhẹ anh, “Đi chết đi, cậu muốn làm con chó nhỏ là chuyện của cậu, tớ không phải là xương gì hết.”

Hai người đang chơi đùa, hàng người quay đầu lại, “Nhỏ miệng một chút có được không?”

Hàng người sau cũng vỗ vỗ vai Hi Khang, “Hai người không nên chụm đầu vào nhau như vậy. Tôi cũng không nhìn thấy trước.”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hai người lè lưỡi nhìn nhau, dựa vào lưng ghế thấp hơn, cũng không nói nữa, đổi lại dùng ngôn ngữ tay chân.

Tiểu Trư véo Hi Khang một phen, dùng miệng thành hình ý bảo “Đều tại cậu!”

Hi Khang nhe răng trợn mắt giả bộ rất đau, thở dài xin khoan dung. Tiểu Trư nhìn bộ dạng kia không nhin được mà bật cười, vội vàng che miệng lại, cảnh giác nhìn trước nhìn sau, may mà không ai chú ý, thở ra một hơi, giơ tay đánh Hi Khang. Hi Khang không một tiếng động nhếch miệng cười một cái, thuận thế nắm chặt bàn tay của Tiểu Trư. Hai người mười ngón tay siết chặt lấy nhau xem xiếc, thế nhưng cảm thấy hấp dẫn hơn so với độ khó làm xiếc kia.

Xem xiếc xong thì về nhà, người nhà hỏi biểu diễn như thế nào, hai người cười ha ha: “A, không tệ, rất hay.” Lòng bỗng bao suy nghĩ, Tiểu Trư nhớ bàn tay sạch sẽ lại rất mạnh mẽ của Hi Khang, ngón tay rất thon dài, hai tay khép lại dễ dàng ôm lấy tay của cô ở giữa. Mà Hi Khang nhớ bàn tay mềm mại của Tiểu Trư, mu bàn tay còn dán ticker nhỏ, làn da trơn bóng khiến cho anh yêu đến nỗi không muốn buông tay.

10. Chương 10

Sau này, Hi Khang biến nhà mình trở thành kí túc xá, còn khoảng thời gian còn lại thì cắm rễ ở nhà Tiểu Trư. Mẹ Hi Khang muốn gặp mặt con cũng không dễ, trong lòng thấy hối hận, lúc nha đầu kia mới đến không nên lãnh đạm với nó như vậy. Ai biết tiểu tử thối kia thương xót nha đầu kia như vậy, bây giờ tốt rồi, con trai mình cũng sắp biến thành người ngoài. Cũng không nên hung dữ với con như vậy, nhờ đâu làm cho anh chịu không trở nhà. Điều đáng được ăn mừng duy nhất là, nha đầu kia ở nhà một thời gian không dài. Aizz, kì nghỉ đông sẽ mau qua!

Hi Khang sau khi xâm nhập vào Lâm gia thì nhận ra, nhạc mẫu đại nhân xinh đẹp có một đôi tay ma thuật thần kỳ, thức ăn bình thường vào tay dì ấy chuẩn bị sẽ trở nên ngon vô cùng. Chuyện nhà cũng là một cái bực, cái gì cũng được xử lý sạch sẽ, chỉnh tề.

Mà nhìn lại Tiểu Trư, cô bé cũng có một đôi tay ma thuật, song đáng tiếc lại là đôi tay ma quỷ, nấu ăn thì trừ vị mặn ra thì thường không ra cái vị gì, tương lai anh chắc chắn sẽ có một người vợ mặn đây. Điều quan trọng là bất kể vật gì trải qua bàn tay cô cũng sẽ mất tích không dấu vết, sáng sớm thấy nhà cô còn rất chỉnh tề, sau đó nếu có dịp vào xem sẽ thấy Tiểu Trư thường xuyên phải đi tìm đồ, khi thì là không thấy điều khiển từ xa, một lát nữa thì không biết cốc nước đặt tới chỗ nào... Đợi đến buổi tối cha mẹ của cô tan việc, căn nhà cơ bản đã giống một bãi chiến trường. Sau này Hi Khang nhìn không được cũng tham gia tìm kiếm, tìm ở chỗ nào đó cô nhớ, cũng tìm vật bị mất tích.

Có một ngày nhạc mẫu đại nhân về nhà phát hiện trong nhà đã sớm chỉnh tề thì thấy cực kì khiếp sợ, cơ hồ đã nước mắt ngấn nước mắt dài nói với Hi Khang: “Hi Khang, con nhất định phải cưới Tiểu Trư nhà dì đó, con là người thứ hai sau dì ứng phó được với cảnh Tiểu Trư quấy rối người ta, chỉ có gả nó cho con, dì mới không cần lo lắng cho tương lai của nó, cho dù ở chuồng heo. Con yên tâm, dì và chú Lâm những năm này cũng tích góp được một chút tiền, còn có tiền lương của chúng ta, trừ cuộc sống của mình, chúng ta cũng có thể nuôi hai con. Con ngại việc nhà quá mệt thì đừng có đi làm, để cho Tiểu Trư ra ngoài làm ra tiền nuôi con.”

“Bà xã, này này, anh đói bụng lắm rồi đây, nhanh đi nấu cơm đi.” Nhạc mẫu đại nhân đi rồi, nhạc phụ đại nhân xin lỗi Hi Khang nói: “Hi Khang đừng nghe di con nói nhảm, là đàn ông phải có sự nghiệp. Việc nhà, bây giờ nhiều công ty môi giới như vậy, thuê người là tốt rồi. Chú nghĩ con sẽ không bởi vì vậy mà không cưới Tiểu Trư nhà chú đây chứ?”

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của nhạc phụ đại nhân, Hi Khang vội vàng tỏ thái độ, “Không đâu ạ, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, con cũng không cần tìm người giúp việc.”

Nhạc phụ đại nhân yên tâm vỗ vai Hi Khang, “Hi Khang, chú tin tưởng con là một người biết giữ chữ tín, Tiểu Trư nhà chú giao cho con vậy.” Bộ dáng kia thế nào cũng thấy giống như đang muốn tăng bốc Hi Khang.

Cảm thấy thái độ của nhạc phụ nhạc mẫu có chút khả nghi, chẳng lẽ Tiểu Trư có thiếu sót gì không thể cho ai biết sao? Hi Khang đi đổ nước thay Tiểu Trư rồi trở về phòng. Quan sát Tiểu Trư từ đầu đến chân cẩn thận một lần, rất tốt a? Mất mũi chẳng thiếu thứ gì, có thể nhìn thấy không có cả vết sẹo nào trên da. Chẳng lẽ bị quần áo che đi? Ôm lấy Tiểu Trư trước máy vi tính, cọ cọ tóc mai, lặng lẽ đưa tay vào trong quần áo cô dò tìm.

“Bộp” bị đánh một đòn nghiêm trọng, “Tế Khang thôi, đừng có động dục, dừng lại cho tót.”

Trộm thành thất bại! Tiểu Trư nhìn vẻ ngoài tùy tiện, nhưng từ trong xương lại rất truyền thống, phòng thủ còn rất tốt. Mặc dù kinh ngạc, Hi Khang thật ra cũng thấy vui. Dáng vẻ này khi cô ra ngoài khẳng định cũng sẽ không làm loạn, mình có thể yên tâm.

Tiểu Trư một lần nữa rời khỏi Thượng Hải, cha mẹ như gỡ được trọng trách nặng nề, Hi Khang tiễn Tiểu Trư đến trạm xe. Một đường ca cẩm: “Tiểu Trư chết tiết, tại sao lại học xa như vậy? Cậu rất muốn khiến tớ khổ sở có phải hay không?”

Tiểu Trư trong lòng cũng không chịu nổi: “Ai bảo cậu không nói sớm, khi đó người ta chỉ muốn xa cậu một chút đỡ đỡ phiền lòng chứ sao.”

Nghe khẩu khí kia, hình như đã động tâm rất sớm thì phải? Cảm giác dễ chịu, nhưng cái cần nói vẫn phải nói, “Cũng không cần phải đến bảy năm thế chứ?”

Tiểu Trư đã sớm hối hận, “Người ta khi đó chỉ muốn không cần thi mà có thể lấy được học vị thạc sĩ thôi mà.”

Con người tóc không dài mà thiếu kiến thức này, muốn bỏ lỡ người đàn ông chất lượng tốt đây, lấy một trăm bác sĩ cũng không bù lại được đâu! Hi Khang tức giận ‘hừ’ lạnh một tiếng.

Tiểu Trư tự thấy đuối lý, chủ động yêu thương nhưng nhớ, “Đừng có tức giận nha, người ta cũng hối hận mà, người ta bây giờ lại bắt đầu nhớ cậu rồi.”

Tiểu Trư chết tiết, càng ngày càng làm nũng, chuẩn bị khiến người ta ngứa ngáy. Kệ đi, ngày tháng cũng sẽ trôi qua, hôn một cái.

Tiểu Trư tốt bụng nhắc nhở, “Bên cạnh có người.”

“Kệ bọn họ muốn xem khỉ gió gì, dù sao cũng không nhận ra.” Tiểu Trư làm lãng phí thời gian.

Cũng đúng, anh ở lại đây cũng không sợ bị nhận ra, người rời càng không có gì phải để ý. Thật ra thì trái tim dành trọn cho anh đã rất lâu rồi, môi của anh rất đẹp, vị cũng ngon không thể chối cãi.

Người chung quanh lắc đầu, thoái hóa đạo đức, lòng người thay đổi a!

Lần này, hai người luôn nhìn về đằng trước, thường gửi thư cho nhau. Đến ngày nghỉ mừng một tháng năm, Hi Khang tương tư đã mất kiên nhẫn đến thành đô thăm Tiểu Trư, sau đó Hi Khang phát hiện Tiểu Trư bị nhạc mẫu nuôi dạy thật kì cục, khiến người khác cảm thấy kì quái.

Lúc trước, Hi Khang để ý trong hành lý của Tiểu Trư không có gì giống như là quần áo, chúng đều có màu sắc xám xịt, kiểu dáng tùy tiện, chất liệu sợi tổng hợp. Trong lòng còn từng âm thầm oán giận nhạc mẫu đại nhân, bản thân trang phục trang điểm xinh đẹp, cũng không chỉ dẫn cho Tiểu Trư, ít nhất cũng phải chỉ dẫn cô chọn quần áo chút chứ.

Chờ đến thành đô, mới phát hiện sự anh minh của nhạc mẫu đại nhân. Tiểu Trư thật là quá lười, cô cũng chỉ mặc kiểu quần áo như thế.

Bởi vì đang trong ngày nghỉ, gác cổng khu kí túc xá có chút thoải mái, Hi Khang may mắn đi vào kí túc xá của Tiểu Trư, thấy một Tiểu Trư chân thật hơn sau khi rời khỏi sự che chở của nhạc mẫu.

Đầu tiên là giường của Tiểu Trư, phía trên chất đầy đồ tạp nham, không khá hơn đồng rác là bao nhiêu.

Hi Khang hoà khí hỏi: “Tiểu Trư, buổi tối cậu ngủ ở chỗ nào?”

Tiểu Trư đẩy đồ vật vào giường đẩy, kê thành một đường, “Đây, đây không phải là có chỗ ngủ rồi sao?. Đúng rồi, lần đó đi Nhạc Sơn tớ giúp cậu cầu một bùa hộ mệnh, tớ tìm cho cậu nhé.” Vừa nói Tiểu Trư như đang bơi trong đồng đồ vật lẫn lộn kia, bắt đầu tìm kiếm.

Hi Khang nhìn Tiểu Trư mạnh mẽ ‘bơi’, trong lòng tràn đầy thương tiếc, nhưng là thương Tiểu Trư thì ra vẫn sống ở trong chuồng heo.

Đi theo nhìn Tiểu Trư giặt quần áo, một chậu đầy chẳng phân biệt được đâu là áo lót, áo ngoài, áo, quần áo, đổ bột giặt vào, giống như xoa mặt chà mấy cái, thay mấy lần nước, chà lại một lần coi như giặt xong. Anh cũng thay quần áo vướng víu này, không để ý ánh mắt những nữ sinh trong phòng tắm nhìn, lấy một chậu giúp cô vò lại quần áo từng cái từng cái.

Đón thêm một rương quần áo từ Tiểu Trư, một chồng quần áo không thấy cái nào tốt, cũng giặt như thường. Hi Khang nghi ngờ Tiểu Trư giặt xong quần áo ở trong chậu nước xong có phải sẽ cứ như vậy mang đi hong khô sau đó trực tiếp treo vào tủ hay không?. Động tác Tiểu Trư lấy quần áo có thể dùng hình ảnh tróc kén kéo tơ để hình dung, trước tìm được cổ áo hoặc tay áo, sau đó bắt đầu rút ra, rút ra, rút ra...

May nhờ y phục của cô cũng là sợi hoá học, trải qua kéo rồi chà như thế cũng không bị nhăn. Nếu là vải bông tinh khiết hoặc tơ tằm sợ là giặt một lần nước rửa một nước tự thành mận sấy khô mất. Nhạc mẫu đại nhân, đã nói di thương Tiểu Trư như vậy, sao mà để cô mặc quần áo hà khắc như vậy? Khăng định đi ấy cũng không có cách khác.

Cứ như vậy, cô còn ngại người khác bẩn, không bao giờ sử dụng đồ mà người khác đã dùng qua, hai người cùng ăn một thứ gì đó, cũng phải để cô cắn trước. Thật không biết thiên lý ở đâu?

Nhắc đến ăn cơm, không thể không nói Tiểu Trư quả thật... cổ quái, cô ăn kiêng. Hi Khang trước kia cũng biết Tiểu Trư ăn kiêng, nhưng không biết cô có trình độ ăn kiêng đến nỗi làm người ta giận sôi như thế.

Rau dưa thì ăn, cá và gia cầm ăn một chút. Mà thịt thì tự chọn, trừ thịt và xương heo, thì không ăn các động vật có vú khác.

Không thích ăn thứ gì đó, thỉnh thoảng có một lần hai người ăn bánh bao, không biết lưỡi người này làm bằng gì, lại lột hết cả thịt heo băm nhỏ bên trong ra ngoài, anh ở bên này đã ăn năm cái bánh bao, cô còn đang từ từ xử lí cái thứ nhất.

Còn phàm là “Da” thì cô nhất định không ăn, da heo không cần phải nói, còn những thứ khác như da gà (bao gồm cả da gà rán KFC), da vịt, da cá cũng không ăn, điều này thì có thể chấp nhận. Song bánh bao, bánh bao cũng xé da ăn, tuyệt nhất chính là có ngày ăn cháo đậu xanh, ngay cả vỏ đậu cũng lột. Hỏi cô tại sao ăn hạt đậu cũng lột vỏ, người ta gọi đây là tiếng nói nhân nghĩa. Hải quan chúng ta nếu chiếu vào tiêu chuẩn cổ họng của cô mà thiết kế, ước tính từ nay buôn lậu sẽ được loại bỏ khỏi từ điển*.

(* Ý câu này là Tiểu Trư không ăn “da” – nếu hải quan cũng giống cái... cổ họng của cô, không nhận phong bì (phong bì = da) thì TQ đã không có nạn tham nhũng hay buôn lậu – by TC :”>)

Thật không biết này Tiểu Trư lớn lên như thế nào nữa? Nhạc mẫu đại nhân thần kì ời, từ nay về sau con nhất định sẽ cúng bái di, có thể nuôi con heo nhỏ này lớn như vậy, còn nuôi rất mập thì phải là người công lực thâm hậu cỡ nào!

Ở thành đô mấy ngày đó, Hi Khang bắt tay vào việc dạy Tiểu Trư sắp xếp quần áo và vật dụng từng thứ từng thứ vào tủ quần áo, giúp cô phân loại sửa sang đồ đạc trên giường lại thật tốt, giúp cô có không gian đầy đủ cho giấc ngủ. Vừa nhờ cậy các dì ở kí túc xá giám sát và quan tâm đến Tiểu Trư. Anh còn để lại cho các nữ sinh khác ấn tượng về chàng trai tuyệt thế, cùng lúc thì ngày nghỉ cũng chấm dứt.

Ở trạm xe lửa ở thành đô, Hi Khang vẫn không yên lòng, tình cảm thâm sâu, nói với Tiểu Trư: “Tiểu Trư, sau này đừng vứt đồ lung tung ở trên giường được không? Vừa nghĩ tới cuộc sống của cậu gian khổ như vậy, tớ không an tâm. Cậu coi như là vì tớ, đừng để cho tớ lo lắng có được hay không?” Mở to mắt cầu khẩn nhìn cô, Tiểu Trư thích mềm không thích cứng, bị anh nhìn chăm chăm hồi lâu rồi cực kỳ không tình nguyện gật đầu.

Trở lại Thượng Hải, mang cả đặc sản về cho nhạc phụ nhạc mẫu, nhìn thấy sắc mặt của bọn họ rất thấp thỏm. Rồi cuộc anh đã hiểu lúc ấy vì sao nhạc mẫu lại phản đối anh đi thành đô, nói thật, nếu như không phải từ bé đã sống với Tiểu Trư, bệnh tình đã nguy kịch không có thuốc giải, nhất định anh sẽ có khả năng bị hù dọa mà chạy biến. Chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ nói vận mệnh đã định cảm heo là cho heo ăn.

Nhạc mẫu đại nhân xúc động nói: “Ôi, vất vả cho con rồi.”

Cuối cùng đã có người thấy được cực khổ của mình, nhạc mẫu đại nhân lập tức nước mắt ngấn nước mắt dài, “Hi Khang, con thật là một đứa trẻ tốt, con còn cần Tiểu Trư nhà dì nữa không?”

Cho dù không muốn, thấy nhạc mẫu đại nhân như vậy cũng không đành lòng cự tuyệt, mang theo khẳng khái hy sinh quyết tâm gật đầu: “Cần!”

Nhạc mẫu đại nhân rồi cuộc rơi lệ, nhạc phụ đại nhân khóe mắt cũng có chút ướt át, “Hi Khang, quả nhiên chú không nhìn lầm con.” Chú Lâm những tưởng phải nuôi con gái cả đời, không nghĩ tới lại có người cần cô, lại là một chàng trai ưu tú như thế. Ô ô, thật kích động, nước mắt đàn ông không dễ rơi, chú nhịn xuống, ít nhất chờ con rể ngoan đi rồi mới khóc, ô ô, thật là quá cảm động.

Sau này mỗi lần gặp nhau, Hi Khang cũng xem giường Tiểu Trư một chút, thấy trên giường cô trống trơn mới có cảm giác yên tâm. Trong lòng cũng có chút dắc ý mơ hồ, nhạc mẫu đại nhân cải tạo mười mấy năm cũng không thành công lại khinh địch như vậy, còn mình đã làm được, tình yêu vạn tuế!

Mà sự thật là, Hi Khang vừa đi, Tiểu Trư lại đổi lại giường ngủ, đổi đến một nơi xa xôi hẻo lánh. Vừa xin nhân viên kí túc xá một bữa tối thịnh soạn, anh bố trí tai mắt ở tất cả trận tiền đều không thành công. Chiếc giường mà Hi Khang nhìn thấy là của người khác.

11. Chương 11

Hạ qua đông đến, xuân thu đã trải qua mấy mùa, Hi Khang đã tốt nghiệp đại học, lại nghĩ tới chuyện Tiểu Trư còn hai năm nữa thì thấy không dễ chịu. Người khác đã có sợi chỉ đỏ hoàn thủy để cột rạ*, mình còn đang gửi tương tư theo ánh trăng ngàn dặm. Hết lần này tới lần khác Tiểu Trư rất truyền thống, nói cái gì mà tuyệt đối không lái xe khi chưa có bằng lái?. Sao cô cũng không nghĩ mình, một thanh niên nhiệt huyết mà phải nhịn cực khổ thế nào hả?

(*Ý nói có nơi có chốn)

Muốn ăn vụng cũng không dám, tất cả chung quanh đều là tai mắt của cô, gió thổi cỏ lay lập tức có thể truyền tới tai Tiểu Trư. Đừng coi thường Tiểu Trư cả ngày hỉ hả, ra vẻ chẳng quan tâm cái gì, thật ra thì cô thích sạch sẽ, nếu như mình bị người khác ‘dùng’ trước, khẳng định Tiểu Trư sẽ lập tức vứt bỏ mình, vậy mình không phải là mất trắng nhiều năm như vậy sao? Aizzz, sau này có con rồi nhất định phải nói cho nó biết ngàn vạn lần không nên yêu hàng xóm.

Tớ nhin, nhin, nhin...

Không ngờ tới, vào buổi lễ tốt nghiệp lại rơi xuống ở đâu một Lâm muội muội*, Tiểu Trư nói trước tốt nghiệp sẽ trở lại.

(*Lời bài hát : “Ta và Lâm muội muội ()” của Mã nhĩ)

“Khang, tớ vì cậu đã hy sinh học vị thạc sĩ, cậu sau này không thể có lỗi với tớ, cậu phải nuôi tớ.”

“Được, không thành vấn đề!” Người nào đó miệng rộng đến mang tai, mặc dù rất hoài nghi Tiểu Trư là chịu không nổi khổ cực đã vứt danh mà trở lại, nhưng kết quả này thật là làm cho người ta hài lòng. Con trai mà, sẽ che gió che mưa cho con gái.

Chẳng qua là ngại trời đã tối, ủy ban hôn nhân đã tan việc, ngày mai nhất định phải đi sớm. Vậy còn tối nay? Trơ mặt, anh nói, “Tiểu Trư, hoạt động một chút trước đêm tân hôn thì như thế nào?”

Một cước đá bay, “Rửa hết tinh trùng trong não Tế Khang thôi đi!”

Aizz, tại sao Tiểu Trư lại ngoan cố như vậy? Rõ ràng nhạc mẫu đại nhân ngay từ ngày thứ nhất đã phát giấy chứng nhận cho anh, nhạc phụ đại nhân cũng ngầm đồng ý cho anh toàn quyền tử hình Tiểu Trư ngay tại chỗ. Tiểu Trư sao lại không giống nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân thế nhỉ? Ngày mai nhất định phải đi sớm!

Ngày thứ hai, nhân viên làm việc ở ủy ban hôn nhân vừa vào giờ đã phát hiện một đôi chờ chực ở cửa. Chàng trai có tinh thần phấn chấn, cô gái mắt còn lim dim.

Kỳ quái, hôm nay là 14 tháng 7, lễ ma quỷ*, bao nhiêu năm qua không thấy ai đăng kí ngày này. Chẳng lẽ cô gái này gia tài bạc triệu, còn chàng trai muốn mưu sát nhằm chiếm đoạt sao? Càng nhìn càng giống, mà chàng trai kia đẹp trai như vậy, sao lại tìm một cô gái bình thường như vậy? Cô gái này mơ mơ màng màng như bị hạ độc. Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

(*Lễ ma quỷ: Tại Trung Quốc, mỗi năm vào ngày 14/7 âm lịch là lễ ma quỷ Trung Quốc – với tên gọi là “Lễ Vu Lan” có nghĩa là lễ dâng cúng thức ăn lên Tam Bảo để xin chú nguyện cho ông bà, cha mẹ những người quá cố trong bảy đời gọi là cứu huyền thất tổ, nếu ai đã làm điều tội lỗi ở trần gian, khi mãn phần bị đọa vào địa ngục, sẽ được nhờ ân đức Tam Bảo ra khỏi địa ngục, sanh về các cõi an lành khác.)

Nghi xét một lần, giấy chứng nhận không thành vấn đề. Phải làm thủ tục, một lát cũng xong xuôi, còn thiếu hai con dấu. Chưa từ bỏ ý định lại hỏi một lần: “Cô à, rửa nà cô thiệt xự muốn nấy gã đó hả*?” (Cô gái, cô thật sự muốn lấy cậu ta sao? Tiếng Thượng Hải nói như thế hả?) mắt thấy khuôn mặt chàng thanh niên kia càng ngày càng sà sầm lại, sợ hãi, giống như anh đã tội phạm giết người vậy. Còn cô gái này thoạt nhìn rất già, cậu nghĩ thông suốt chưa?

(* Giống như một kiểu nói địa phương, cái đoạn này là ta, Mã, Aiz và A.T ngồi chém mãi mới ra đây ạ =__=)

“Tất nhiên!” Bác gái này sao lảm chuyện như vậy? Hỏi mấy lần rồi? Truyện tốt cũng làm cho bà cô này hù dọa đến phát chạy. Nay, bà cô kia sao lại đi nhìn đàn ông của người ta vậy? Chẳng lẽ? “Này, cô gì đó ơi, chẳng lẽ con gái cô không gả đi đâu được nên mới dồn cháu vào góc tường?”

Hừ, không biết lòng tốt người ta! Mặc kệ vậy! Lộp cộp đóng một dấu ấn.

Khuôn mặt chàng trai lập tức thay đổi, giống như muốn giành lấy giấy thành hôn mà giấu vào trong bọc.

Còn cô gái thì ẻo ngời phịch trong ngực chàng trai, “Cuối cùng có thể về nhà ngủ rồi. Tế Khang thôi! Sáng sớm đã lật tung nhà người ta lên.”

Khuôn mặt chàng trai gần như tỏa sáng, “Ừh, về nhà ngủ!” Giống như gió đưa cô gái đi mà không để lại hình ảnh.

Hai người về đến nhà, đi làm thì cũng đi rồi, giờ đến lúc anh ‘tốt nghiệp’.

Con sói trong ngày vui thì mừng đến gào lên, “Nhà em hay là nhà anh?”

Con heo cũng không dám ngủ trên giường nhà nam nhân thôi, “Dĩ nhiên là nhà em.”

Con sói dùng năng lượng để dành hơn hai mươi năm, rốt cục có thể nuốt Tiểu Trư vào bụng. Mùi vị thật ngon!

“Ta đã kết hôn, đã kết hôn, hôm nay ngủ ở nhà bà xã. Sau khi nàng vận động thì ngủ thật ngon, âm dương hòa hợp, xinh đẹp như hoa. Tiểu Trư ~ ôm vợ ngủ, cần lý do sao? Ha ha, rốt cục ta đã lấy xuống được cái mác xử nam, ha ha!”

Ban đêm, ông Lâm đưa bà Lâm về nhà, mở cửa, có người nhiệt tình nghênh đón, “Cha, mẹ, hai người về rồi!”

“A, xin lỗi, vào nhầm.” Hai người lập tức quay đầu ra ngoài cửa, nhìn tên nhà, có nhầm đâu, chính là nhà hai người mà! Vậy sao mà Hi Khang gọi là cha mẹ?

Con rể ngoan đuổi tới cửa giải đáp nghi vấn, “Cha, mẹ, con và Tiểu Trư đã kết hôn.”

“Cái gì?”

“Hả?”

Nhạc phụ, nhạc mẫu sợ hãi ngã dè vào cửa nhà.

Đang lúc tan tằm, những người khác nghe thấy vậy lập tức dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét vào nhà cầm điện thoại, chỉ chốc lát sau, cả chung cư ai cũng biết tin vui này.

“Wow, như vậy sao. Tốt quá, chúc mừng hai con.” Thiên tài như chú Lâm rất nhanh trấn tĩnh đón nhận sự thật này.

“A, thật tốt quá!” Bà Lâm quá xúc động chạy thẳng vào phòng ngủ, một hồi lao ra, đưa cho con rể một phong bao đỏ thẫm, “Hi Khang, cho con, đây là lệ phí trước. Ôi, Tiểu Trư đâu?”

Hi Khang sắc mặt trở nên hồng rực, “Cô ấy ngủ rồi.”

“Nha đầu này, chưa tới đã ngủ sao?” Chỉ chớp mắt, bà nhìn thấy tấm ga giường treo trên ban công, lập tức ngân ngấn nước mắt, “Ai nha, kết hôn xong quả đã trưởng thành, nha đầu này cũng biết giặt ga giường rồi đấy.”

Hi Khang mặt càng đỏ hơn, không biết xấu hổ nói cho nhạc mẫu ga giường là anh giặt, mục đích là vì che dấu chiến tích của mình.

Trước cơm tối, Hi Khang trở về lần nhà, bẩm báo chuyện thành gia của mình với cha mẹ. Không đợi mẫu thân đại nhân giận dữ, Hi Khang đi như bay về nhà nhạc phụ. Phải biết rằng cưới xong chưa chắc đã chiến thắng, huống chi là vừa mới cưới.

Mẫu thân đại nhân oán trách phụ thân đại nhân: “Ồ quê, chị họ em nói quả không sai! Sinh con gái thì ăn cây táo, sinh con trai thì uống dimethoate (một loại thuốc trừ sâu)*. Nuôi con trai thì có ích lợi gì? Lấy vợ xong thì thành người của người ta.”

(* Ý nói có con gái thì còn được nhờ, có con trai thì sớm lặn mất tăm *tư tưởng tiến bộ, like a~*)

Aizzz, phụ thân đại nhân than thở, đúng là tấm lòng cha mẹ, không thích con trai lại thích con gái!

Sau bữa cơm chiều, khoảng sân khu chung cư bình thường thì buôn bán tấp nập khắp nơi, hôm nay lại càng đặc biệt náo nhiệt.

“Aizz, biết gì chưa? Hi Khang kết hôn với nha đầu nhà họ Lâm đấy.” Là chị Lưu sống cách vách của cách vách nhà Tiểu Trư.

“Thật sao, không phải là mới tốt nghiệp sao? Gấp gáp như vậy làm gì?” Là bác Tần sống đối diện.

“Aizz, hai là nha đầu đó ‘dính’ rồi? Nghe nói nó bỏ làm nghiên cứu sinh mà chạy về kết hôn đấy.” Là dì Thu cách vách nhà Tiểu Trư.

“Ừ, có lẽ vậy, nếu không sao lại gấp gáp như vậy làm gì? Ngày hôm qua nha đầu đấy mới trở về, hôm nay đã kết hôn, nhất định là bụng đã đợi không kịp. Tháng năm lần trước nha đầu đấy không phải là về một lần sao? Có thể mang thai lần đó đó.” Là chị Mã cách vách bên kia nhà Tiểu Trư.

“Không sai, không sai, nhất định như vậy!” Là em Ngưu đối diện nhà Tiểu Trư, rõ ràng mình xinh đẹp hơn nha đầu kia gấp mười lần, tại sao anh Hi Khang không thích mình?

Lúc này có người đi ra ngoài nói lời công đạo, “Mọi người lầm rồi, hai đứa bé cũng rất quý củ, hôm nay là lần đầu tiên.” Hóa ra là bà Lý đã nghỉ hưu ở tầng trên nhà Tiểu Trư. Nhìn mọi người không tin, liền làm chứng theo, “Là thật, sáng hôm nay bà lão này chính tai nghe nha đầu kia kêu đau, sau Hi Khang nói muốn giữ tấm ga có máu lại làm kỷ niệm, nha đầu kia còn mắng thẳng bé là đàn ông thối theo chủ nghĩa phong kiến, bắt thẳng bé đi giặt đấy.”

“Tôi cũng nghe như vậy.” Chị Vương kém nhà Tiểu Trư tám tầng tán thành, nhìn tất cả mọi người đang hoài nghi nhìn cô, vội vàng giải thích, “Hôm nay tôi tiêu chảy ở nhà nghỉ ngơi, ở trong bồn cầu nghe thấy, mọi người cũng biết đường ống thông gió có thể dẫn âm mà. Tôi cũng nghe thấy Hi Khang một bên giặt ga một bên cười ha ha, nói là rốt cục ta đã lấy xuống được cái mác xử nam.”

Đám người bên ngoài, có bốn người nghe được mặt cũng tái hẳn, một đôi là cha mẹ đại nhân tâm tình buồn bực xuống lầu giải sầu, một đôi khác là nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân sợ quấy rầy vợ chồng ân ái. Phụ huynh hai nhà nhìn nhau, lập tức có suy nghĩ chung: Mua nhà cho bọn trẻ, chung cư này không thể ở!!!

12. Chương 12

Nói gió chính là mưa, người hai nhà ngồi một chỗ thảo luận chuyện mua nhà. Tiểu Trư kiên quyết muốn mua một căn nhà nhỏ, nói là không muốn tạo thành gánh nặng lớn cho hai gia đình. Mẹ chồng rất cục có cảm giác được an ủi, con dâu mặc dù không phải khiến bà vừa lòng, cũng không phải thích hư vinh, nhưng biết thông cảm cho người khác.

Thật ra thì, Tiểu Trư là sợ và lừa với những phiền toái khi quét dọn một ngôi nhà rộng. Sau khi biết được chân tướng, người nào đó dĩ nhiên sẽ không bán đứng cô, thật vất vả mẹ bắt đầu thích cô mà.

Bởi vì muốn mua nhà, hôn lễ sẽ được chuyển sang đơn giản hơn, cũng hợp ý của Tiểu Trư, bớt việc. Đến áo cưới Tiểu Trư cũng thoải mái, cái đó có ý gì, cho dù là xấu hay đẹp, ra ngoài cũng là một kiểu, chỗ tiền đó có thể để mua mấy ảnh kỹ thuật số mà mình thích thì hơn.

Mẹ chồng băn khoăn mua nhẫn cưới cho cô, Tiểu Trư cũng từ chối nhã nhặn, ngay cả nhẫn cưới cũng không muốn. Đùa à, đồ chơi nhỏ này không phải là rẻ, lại chỉ bằng một lỗ chuột. Rất nhanh gậy, tuy nhiên lời này cô không dám nói với mẹ chồng.

Mẹ chồng rất cục đã cảm động, thì ra là nha đầu này sống như vậy, lâu nay bà đã nhìn lầm cô rồi. Thật ra thì bình thường cũng không có gì là xấu, cưới vợ nên cưới dâu hiền. Ngày đó sang nhà cô ăn cơm, bà thông gia nấu nướng rất ngon! Trong nhà cũng rất sạch sẽ! Con dâu này được mẹ nó hun đúc từ nhỏ như vậy, làm sao so sánh với người bình thường được. Aizz, làm cha mẹ thì mong cái gì nhất, không phải là hy vọng con có thể sống bình an sao.

Kiên quyết mua một căn nhà có hai phòng ngủ, xem xét kĩ càng phòng riêng lầu trên lầu dưới, thử độ cách âm của vách ngăn mới mua. Lúc trang trí nhà cửa còn mời một nhà thầu lắp dàn âm thanh và thiết kế cách âm tốt nhất, bao gồm cả nhà WC. Còn giảm mười phần trăm độ cao. Bây giờ ở bên trong có mở hòa nhạc thì bên ngoài cũng không nghe thấy.

Lúc dọn nhà, mọi người trong chung cư lưu luyến không rời, sau này... sau này không còn nhìn thấy bọn họ nữa!

Hi Khang đứng ở trong phòng khách nhà mới hoan hô: “Ha ha, rốt cục có thể từ biệt đóng phim câm, ha ha!” Xem hơn nửa năm này không dễ dàng, mùa hè cũng phải bọc trong chăn bông làm đại sự, không có âm thanh, cảm giác rất giảm! Bây giờ tốt rồi, làm gì cũng không sợ người nghe thấy được. Tiểu Trư, có cái gì em cũng có thể la lên rồi! Ha ha!

Rời khỏi nhạc mẫu đại nhân, Hi Khang phát hiện mình lâm vào hỗn loạn. Tiểu Trư lúc đi làm thì không sao, đến phiên cô nghỉ ngơi thì trong nhà đúng là một đống hỗn loạn. Hết lần này tới lần khác Tiểu Trư sợ

khổ lại sợ mệt, sau khi tốt nghiệp chưa đi đến bệnh viện, tìm phòng khám bệnh, một tuần chỉ ba ngày, thời gian còn lại đều ở nhà tạo phản.

Hi Khang đã từng cố gắng đôn đốc cho công việc của Tiểu Trư, cũng không phải trông cậy cô làm ra tiền, tiền lương của anh cộng thêm tiền phụ nuôi của nhạc phụ nhạc mẫu, nuôi Tiểu Trư không thành vấn đề. Chẳng qua là hy vọng về nhà có thể bớt chút việc nhà, có thể tiết kiệm thời gian nói chuyện tình, chuyện yêu một chút.

Nhưng là Tiểu Trư lại không chịu, một lần nữa nhắc lại lý tưởng vĩ đại của cô, chính là ‘ngồi ăn rồi chờ chết’.

Hi Khang nhúc nhích hỏi cô: “Nếu như vậy em lên đại học làm gì?” Còn liên lụy chúng ta bị chia cách nhiều năm như vậy, đem thời gian này tiết kiệm học chuyện nhà từ nhạc mẫu đại nhân thì bây giờ có phải anh sẽ rất hạnh phúc không?.

Tiểu Trư hót hay như khướu: “Dĩ nhiên muốn lên đại học, em phải chứng minh cho anh, em không phải là không có năng lực, chẳng qua là không muốn làm mà thôi. Em là để mắt anh mới để cho anh nuôi, nếu anh cho là nuôi em là bốn năm tám vạn*, em lập tức có thể bắt đầu sự nghiệp tước đoạt quyền lực của anh.”

(*bốn năm tám vạn: ý nói vất vả khổ nhọc)

Được, thì ra còn phải tạ ơn cô cho mình cơ hội, gặp phải một người xấu tính như vậy còn yêu cô, chỉ có thể nói đây là mệnh.

Hi Khang không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chịu một nhọc dọn dẹp phía sau Tiểu Trư, cố gắng không để cho nhà mình thành chuồng heo.

Chỉ có điều thỉnh thoảng Tiểu Trư lười cũng sẽ khiến Hi Khang cảm thấy một chút thỏa mãn, ví dụ như máy tính, mỗi lần xảy ra vấn đề cũng đùn cho anh giải quyết, giải quyết xong Tiểu Trư sẽ mặt tràn đầy sùng bái nhìn anh, “Cưng ơi, em thật không thể sống nếu rời xa anh?” Aizz, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, được vợ yêu khen như vậy cũng không nhận được mà tự hào, những công việc bẩn, khổ cực, khó khăn cũng do anh làm. Cũng là mệnh!

Việc nhà đơn giản, chẳng hạn như lau nhà, anh muốn dạy Tiểu Trư giúp mình rồi chia sẻ công việc, Tiểu Trư lại thuyết pháp: “Hai chúng ta một người làm là được, không nên lãng phí trí nhớ để học lại một chuyện.”

Nhưng là Tiểu Trư yêu quý của anh ơi, em tiết kiệm trí nhớ đi làm rồi sao? Cũng là mệnh!

Sau này, Tiểu Trư sợ người nào biểu tình sau một thời gian dài làm việc, lại chủ động đề nghị chơi 24 điểm*, người thua phải làm việc nhà. Kết quả Hi Khang thua, thừa nhận trí thông minh kém cô 0.5. Cuối được bà vợ thông minh có gì tốt chứ? Chỉ có thể để cô áp bức. Cũng là mệnh!

(* 24 điểm: một trò chơi, bạn ứ biết là trò gì *nói cũng như không*)

May mà nhạc mẫu đại nhân nhìn ra nỗi khổ của anh, đến ngày nghỉ lễ sẽ tới giúp bọn anh làm việc nhà. Bình thường Tiểu Trư nghỉ cũng để cô về nhà mẹ đẻ. Con gái vất vả lắm mới lừa gạt được cậu con rể chất lượng tốt như vậy, nhưng ngàn vạn lần không nên để hàng bị trả lại.

Cưới một người vợ nhân, Hi Khang không thể nói mình may mắn, nhưng rất hạnh phúc, mỗi khi Tiểu Trư mềm mại rúc vào trong ngực anh là anh thấy hạnh phúc. Mình làm xong việc nhà, Tiểu Trư lấy lòng đầm lưng bóp vai cho anh, cho dù là vuốt mông ngựa* cũng làm anh cảm nhận được hạnh phúc. Nhìn Tiểu Trư thích ăn thức ăn mình nấu, cho dù chẳng phải cao lương mỹ vị cũng khiến anh thấy thật hạnh phúc.

(*vuốt mông ngựa: nịnh bợ)

Anh có thể khẳng định mình là tham món lợi nhỏ, mặc dù cô rất lười, rất xấu tính. Nhưng là mình nói câu gì hai ý nghĩa, cô lập tức có thể hiểu; không có nhiều tâm tư muốn mình phí sức đi đoán; cũng sẽ không giống những bà vợ quái chiêu nghĩ ra mấy trò kỳ quái thử độ tình yêu; lúc hôn không cần phải lo lắng miệng có dính chất phụ gia; lúc cầu hôn cũng chẳng cần hoa tươi, cũng chẳng cần cảnh quỳ xuống trao nhẫn kim cương trước mặt mọi người. Sống chung với cô, mặc dù thân thể hơi mệt mỏi, nhưng rất nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng, phải nói là tâm linh rất phù hợp.

Nhưng là thử nghĩ xem, hình như cũng là mình chủ động, ngay cả “Anh yêu em” cũng là mình nói trước tiên, Tiểu Trư chẳng qua là theo lời của mình mà nói một câu “Me too” mà thôi. Tiểu Trư rốt cục là có yêu mình hay không nhỉ? Cô có thể bởi vì bên cạnh không có tên nào tốt hơn hoặc là chẳng biết đi đâu nên mới mới gả cho mình không nhỉ? Nếu có chàng trai ưu tú hơn mình đồng thời xuất hiện, Tiểu Trư sẽ chọn ai?

Hi Khang biết mình như vậy là không đủ lý trí, nhưng là ở trong tình yêu, có mấy người là đủ lý trí đây?

Chẳng lẽ làm quen mấy chuyện việc nhà vụn vặt đã khiến anh trở nên vụn vặt? Hi Khang vừa mừng vừa lo.

Chứng minh chuyện này quả là không được báo trước chút nào.

Một đêm mùa đông, hai người cùng nhau đi dạo siêu thị, tay nắm về nhà, bỗng nhiên một chiếc tải nhỏ mất khống chế, lao về phần đường của người đi bộ, chạy thẳng tới bọn họ. Một Tiểu Trư lúc nào cũng lơ đãng một mới không biết từ nơi nào sinh ra một năng lượng, mạnh mẽ đẩy Hi Khang sang chỗ an toàn.

Chờ Hi Khang phục hồi tinh thần, phát hiện lông vũ bay đầy trời, xe đâm vào một gốc cây đại thụ, bánh xe còn đang chuyển động. Mà Tiểu Trư, Tiểu Trư gục trên mặt đất không nhúc nhích.

Hi Khang sợ đến vỡ mật, ôm lấy Tiểu Trư đau đến khóc thành tiếng: “Tiểu Trư, Tiểu Trư, em tỉnh lại. Ô ô...”

Người trong ngực giật giật, nghiêng đầu phun một ngụm máu, “Em không sao.”

Cô còn sống, nhưng sao lại phun ra máu, không biết có bị nội thương không? Hi Khang khóc lớn tiếng, “Tiểu Trư, em cố chờ một chút, anh gọi xe cứu thương.” Lấy điện thoại ra, tay run rẩy bấm 120* mà mãi không xong.

(*120: số điện thoại cứu thương khẩn cấp ở TQ, giống 113, 114 ở VN)

Bên cạnh người xem tốt bụng nói cho anh biết: “Chúng tôi gọi rồi, cũng báo cảnh sát.”

Tiểu Trư nói một câu, “Em không sao.”

Anh rất yêu Tiểu Trư, còn đang rất sợ hãi, làm sao có sức nghi ngờ cô? Hi Khang bỏ lại điện thoại di động, ôm chặt Tiểu Trư tiếp tục khóc.

Người trong ngực lắc người một cái, “Khang, anh ôm em chết mất, nói lỏng ra, còn nữa, nằm trên mặt đất rất lạnh, anh để cho em dậy đi, thật sự là em không sao.”

Hi Khang vẫn khóc, “Em học máu mà nói không sao? Tiểu Trư, em không nên cạy mạnh, xe cứu thương lập tức tới ngay.”

Tiểu Trư có chút nóng nảy, “Thật không có chuyện gì! Cái xe kia chẳng qua là xượt qua quần áo của em, máu là bởi vì lúc em ngã xuống cần phải môi. Tề Khang thôi, anh mau để em đứng lên, anh còn để em nằm trên mặt đất, em không bị xe đâm cũng chết rét.”

“Nói chữ ‘Chết’ gì chứ, không được nói, xui xui.” Nghe cô nói chuyện giọng điệu mười phần, giây dựa cũng rất mạnh, Hi Khang rốt cục tin, vịn Tiểu Trư đứng dậy. Sờ sờ toàn thân một chút, trừ ở áo có lỗ hổng lớn, trong môi có một cái miệng nhỏ, những nơi khác cũng không có vấn đề. Tuy nhiên vẫn không thể phớt lờ, nhờ đâu có nội thương mà không biết.

Người tài xế cũng được mọi người cứu ra, một chân hình như bị thương.

Hi Khang hung dữ nhìn kẻ gây ra họa kia, tuy nhiên nước mắt trên mặt làm hồng lực sát thương của anh.

Hừ, nếu không phải bây giờ anh đang ôm Tiểu Trư không nỡ buông tay, nhất định anh sẽ đánh tàn phế cái chân cong lại!

Xe cứu thương đến, Hi Khang không để ý sự phản đối của Tiểu Trư, kiên trì muốn cô vào bệnh viện kiểm tra, kiểm tra xong, chắc chắn không có chuyện gì mới yên tâm.

Qua trận kinh hồn, hai người về nhà, Hi Khang không chịu rời tầm mắt của mình khỏi Tiểu Trư, nấu cơm cũng muốn cô ở một bên nhìn, ăn cơm cùng nhau ăn, cùng nhau xem tivi, cùng nhau ngủ.

Ở trong chăn ấm áp, Hi Khang mong đợi hỏi Tiểu Trư: “Tiểu Trư, khi đó sao em lại đẩy anh ra?”

“Em là sợ nhỡ đâu anh có việc gì thì gánh nặng cuộc sống sẽ đổ ập lên người em, nhiều mệt mỏi như vậy, không bằng để cho em gặp chuyện không ma còn hơn.”

Tiểu Trư chết tiệt, phi phi phi, đại cát đại lợi, Tiểu Trư thối, câu “Tất cả chỉ vì em yêu anh” khó nói như vậy sao?

“Còn nữa, hôm nay anh phản ứng rất chậm, đúng là IQ kém 0.5 thì cũng không được. Còn nữa, người bị thương không thể tùy tiện di chuyển, hôm nay nếu cột sống bị thương, bị anh ôm rồi còn lắc lắc mà khóc tới khóc lui như vậy, tuyệt đối là bán thân bất toại*. Còn nữa, lúc anh khóc rất khó nhìn. Còn nữa...”

(*bán thân bất toại: liệt, không thể động đậy)

“Tiểu Trư thối, em còn bao nhiêu ‘còn nữa’ nữa hả? Không cho nói!” Mới vừa rồi, người nào đó còn thề muốn đem con heo nhỏ thờ làm thần heo, nay then quá thành giận, một ngụm nuốt lấy lời của Tiểu Trư, làm thỏa mãn nửa người kia.

Thật lâu sau, Tiểu Trư nhẹ giọng nói: “Khang, em yêu anh! Mặc dù anh không thông minh bằng em, khóc cũng không nên nhìn, nhưng là em yêu anh, rất yêu rất yêu anh. Trước kia không nói vì cho là sẽ có rất nhiều cơ hội để nói, nay mới biết có lời muốn nói nhất định phải nói ngay, nếu không có thể sẽ không cơ hội nói. Cảm ơn anh cho tới nay luôn yêu em, khiến cho em cảm thấy vô cùng vô cùng hạnh phúc! Em nguyện làm Tiểu Trư vĩnh viễn của anh.”

Người nào đó muốn khóc, may nhờ đèn ngủ, nếu không con heo lại muốn nói anh khó coi, bình phục tâm tình, rất trịnh trọng nói cho cô biết, “Anh yêu em, Tiểu Trư, mặc dù em rất lười, rất vô lại, nhưng anh yêu em, rất yêu rất yêu em. Sau này anh sẽ phản ứng nhanh lên một chút, sẽ không để cho chuyện ngày hôm nay tái diễn. Bởi vì nếu em đau, anh sẽ đau gấp bội. Anh nguyện cả đời làm Tế Khang của em, cho em ăn cả đời.”

Mấy năm sau, Hi Khang đã là một ông chủ nhỏ của một công ty, Tiểu Trư vẫn như cũ, làm bác sĩ bữa đực bữa cái. Nhưng Hi Khang biết cô có thể có thành tựu lớn hơn nữa, các giáo sư khác từng mấy lần khuyên cô trở về học tiếp bằng thạc sĩ, cũng đề cử cô xuất ngoại học tập, Tiểu Trư cũng từ chối. Cho tới bây giờ, thầy của cô vẫn chưa hoàn toàn hết hy vọng, khiến cho anh nơm nớp lo sợ không dám chậm trễ mà yêu Tiểu Trư nhiều hơn, nếu không cô thật sự sẽ quay lại sự nghiệp.

Năm thứ ba sau khi cưới, Tiểu Trư sinh một con gái, lớn lên giống Hi Khang, là một nhóc con thiên tài, được cả nhà yêu thương. Thường bị bà nội và ông ngoại bà ngoại tranh cướp nhau.

Mẹ của Hi Khang từ lần tai nạn xe cộ đó đã coi Tiểu Trư làm con gái của mình, nay lại có cháu gái thiên tài, nên xem con dâu bảo bối trở thành đại công thần. Bây giờ bà rất thích đi tản bộ, cùng bà thông gia mang theo cháu gái, nghe người ta khen cháu mình thông minh, khen con trai tài năng, khen con dâu hiếu thuận, vui vẻ biết bao!

Bé Tiểu Trư cũng là một kẻ nổi loạn, đi đến đâu cũng làm loạn chỗ đấy, giống hệt cô khi còn bé. Nhưng Hi Khang cũng thoát khỏi kiếp dọn dẹp ở phía sau. Bởi vì Tiểu Trư từ lần tai nạn xe cộ đó sau từ từ có chuyển biến, bắt đầu hiện thực hóa tình yêu.

Một trong những biểu hiện là theo chân mẹ học làm việc nhà, cô vốn rất thông minh, một khi đã đầu tư dĩ nhiên không có chuyện gì có thể làm khó cô, mặc dù so với nhạc mẫu đại nhân còn kém một chút, nhưng cũng lấy được tiếng vọng hiền.

Sau khi sinh xong, thân thể có chút tròn vo của Tiểu Trư trở nên có lồi có lõm, theo số tuổi, dung mạo không dễ lão hóa của cô đã lộ ra ưu thế. Lại nói tiếp, trước là phòng khách, sau là phòng bếp.

Mỗi khi có người khen Hi Khang rất có ánh mắt đầu tư, Hi Khang cũng sẽ cười thầm trong lòng, đầu tư thành công nhất đời này của anh chính là cưới được Tiểu Trư, là một cô vợ nhàn, bây giờ là một cô vợ hiền. Thật là một cổ phiếu blue-chip ah!

(*cổ phiếu blue-chip: Theo định nghĩa của trang bách khoa toàn thư trực tuyến Wikipedia.org thì , các cổ phiếu blue-chip là từ mô tả cổ phiếu của những công ty lâu đời, uy tín, có thu nhập ổn định và không có nợ quá hạn. Hầu hết các cổ phiếu blue-chip đều trả cổ tức thường xuyên, thậm chí khi việc kinh doanh có xấu đi so với bình và thường được các nhà đầu tư những người tìm kiếm sự an toàn và ổn định tương đối định giá cao. Mặc dù thường thì giá thị trường của cổ phiếu blue chip so với mệnh giá cao. Đặc thù các cổ phiếu loại này được cho là đem lại thu nhập ổn định, lợi nhuận thấp và rủi ro thấp.)

—Chính văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-vo-phai-lay-nhan>